

Dřevěný kostelík dočasně „levituje“

Velkorysou opravu právě podstupuje chrám Nanebevstoupení Páně v Dolních Marklovicích na Karvinsku. Stavitele i památkáře čekalo v kostele nejedno překvapení - například podzemní krypta. 19. dubna v kostele starosta obce Marian Lebieczik a místní farář P. Tomasz Stachniak přidali do schrány pro budoucí generace aktuální dokumenty. Stavaři následně tubusy umístili do věžní makovice.

„Takovou kompletní opravou prochází dřevěné kostely obvykle zhruba jednou za sto let,“ přibližuje rozměr oprav Miroslav Píkrýl z Biskupství ostravsko-opavského. Kostel stojící na dohled od polské hranice po opravě doslova volal kvůli škodám, které napáchal dřevokazný hmyz a houby. Na některých místech se také vydrolilo základové zdivo a jeden z nosných sloupů věže uhnul. Když se všechny tyto důvody sečetly a podařilo se získat dotace, mohla se farnost Petrovice u Karviné pustit do oprav. Celkové náklady na stavbu přesáhnou 20 milionů Kč.

Rekonstrukce svým rozsahem připomíná nedávnou generální opravu dřevěného kostela v Řepištech, ten marklovický je ale mnohem větší. A novinkou je také jeden stavební postup. „Spáry mezi trámy roubení naši předci ucpávali provazci smotanými ze sušené trávy - tzv. ostřice. Plánujeme tedy obnovit těsnění spár touto metodou, která není v našem regionu úplně obvyklá,“ popisuje Píkrýl. Kvůli tomu se práce mírně protáhnou. Ostřice totiž nejprve musí narůst. Dokončení stavby se plánuje na září.

Tesaři a další pracovníci aktuálně pracují na věži kostelíka: „Již byly vyměněny poškozené nosné prvky v horní části a věž se pokrývá novým dřevěným šindelem. Dále byly odstraněny shnilé spodní trámy roubení presbytáře a sakristie a tato část kostela se nyní 'vznáší' díky kovovým podpěrám nad terénem,“ popisuje M. Píkrýl zdánlivě levitující stavbu.

Díky rekonstrukci se odkryl dosud neznámý pohled do podzemní krypty pod kostelem. „Je zaklenutá a má zazděný vstup. Objevilo se také dosud skryté okénko do této krypty, takže bylo možné pozorovat, že uvnitř jsou uloženy rakve s ostatky pohřbených osob.“ Kdo našel pod kostelem místo posledního odpočinku, zůstane zatím záhadou. Krypta je totiž v dobrém stavu a není třeba do ní zasahovat.

(oelbel)

Mužský pěvecký sbor Vítkovice

Mužský pěvecký sbor Vítkovice patřil vždy k významným pěveckým tělesům v ČR. Téměř dvě desítky sbormistrů utvářely umělecký charakter tohoto pěveckého sboru od jeho vzniku v roce 1900.

Sbor vystupoval při významných dělnických událostech a akcích národního i mezinárodního významu. Na Ostravsku přispěl sbor v období první republiky podstatným způsobem ke vzájemnému pochopení a spolupráci dělnických kulturních organizací české, německé i polské orientace. Po roce

1945 činnost sboru výrazně ovlivnil Josef Laštůvka a po sloučení s bývalým Sokolským pěveckým sdružením, Jiří Šindel. V té době vystupoval sbor nejen při kulturně-společenských příležitostech, ale i na samostatných koncertech.

Více zajímavého se dočtete v rozhovoru na str. 12

Obří včely v Zoo Ostrava

Blíží se prázdniny, a to je čas hlídání vnoučat a pravnoučat. Nevíte kam s nimi? Možností, jak s nimi trávit prázdniny je celá řada.

Zamířit můžete například do Zoo Ostrava, kde to o prázdninách žije. Patří k nejnavštěvovanějším turistickým cílům. Chová přes 6 000 zvířat ve více než 450 druzích. Věnuje se i ochraně volně žijících živočichů a rostlin - podporou mezinárodních ochranných projektů a vlastními ochrannými aktivitami přímo v areálu zoo, včetně šetrného chovu včel medonosných. A právě **Obří dřevěné včely** přihlásila ostravská zoo do soutěže **Dřevěná stavba roku 2023**, kterou každoročně vyhlašuje Nadace dřevo pro život a tam se umístily na krásném druhém místě! Možná si vzpomínáte, že v roce 2017 získali titul obří brouci. Letos zoo do soutěže přihlásila obří včely.

Obří včely jsou k vidění na Včelí stezce - naučné expozici o včelách a pro včely. Prostor je postupně doplňován o další prvky, jako jsou ukázky různých typů úlů či pomůcek pro včelaře, ale také upravován pro včely samotné. Součástí je například bohatá výsadba nektarodárných rostlin jako důležitý zdroj potravy nejen pro včely.

Modely včel v nadživotní velikosti představují jednotlivé obyvatele včelího úlu - **matku, dělnici a trubce**. Tito tři včelí obří jsou opravdu nepřehlédnutelní a přitahují pozornost malých i velkých návštěvníků. Na informačních cedulkách najdete řadu jednoduchých kroků - výsev květnaté louky, výsadba keřů, instalace hmyzího hotelu i jednodušších přibytků pro samotářské včely a mnoho dalšího...

MUDr. Růžena Mašková: O tom, že vrcholy velehor jsou podobné vrcholům v lidském životě, o tom, že ke komunikaci s jinými lidmi leckdy stačí málo, o emocích, které hrají velkou roli, o nebezpečí zloby a nenávisti a o umění milovat, odpouštět a radovat se.

MUDr. Růžena Mašková

Svět se netočí jen kolem nás. Nedávno jsem oslavila devadesáté narozeniny a uvědomila jsem si, že celý ten čas uběhl jako chvilka. A co je při „hoření svíčky života“ pro každého člověka důležité? Aby si uvědomil, že jde o velký dar, o možnost naplnit svůj život radostí a s vědomím, že většinou máme vše ve svých rukách. Jen se nedívat na svět přes černé brýle, ale vnímat krásu, která nás obklopuje. Vždyť i zima má svá kouzla a po ní přichází jaro, kdy slunce probouzí přírodu, včely hučí na květech stromů a ptáci zpívají. Někde jsem zaregistrovala, že ten, kdo s otevřenými očima chápe krásu stvoření, nemůže být ateistou a nemůže být smutný. Plně s tím citátem souhlasím.

Ve chvílce rozjímání jsem si také vzpomněla na knihu o horolezectví, v níž autor popisoval svá putování po osmítisícovkách. Kolik námahy podstoupil, jak riskoval i život, jen aby mohl vyjít na vrchol a rozhlédnout se kolem sebe po kráse hor. Ten pocit byl pro něho penězi nezaplatitelný - jistě, někteří jiní horolezci ho zaplatili třeba zdravím, nebo i životem... Ovšem, jak autor psal, po tomto opojném pocitu bylo důležité mít také dostatek sil pro spořádaný sestup. A právě to mi vnuklo podobnost s našimi životy. Říká se, že každý ve svém životě zažije svých „pět minut slávy“. Někomu se těch pět minut protáhne i na řadu let, ale pak nevyhnutelně přichází ta druhá etapa, etapa sestupu. Právě v ní se ale ukazuje, co člověk zvládnul, a co ne. Jsou známy spousty příkladů, kdy člověk, jenž dosáhl opojného vrcholu, propadl negativním vlivům, kdy řada umělců i vrcholových sportovců nedokázala zvládnout slávu a zničila si život. Prostě neměli dost sil na spořádaný sestup. V tom jsou vrcholy velehor skutečně podobné vrcholům v lidském životě. A není náhodou, že dobří horolezci jsou před majestátem velehor pokorní.

Pak je tady ještě druhá paralela: úbytek sil, který je se stářím neoddělitelně spojen a to dokonce včetně „úbytku kyslíku“. V těch výškách je řídký vzduch, takže obtížnější je tam každý krok a u mne se občas také objevují potíže s dýcháním i pohyblivostí. Přesto (podobně jako horolezci) prožívám svou spokojenost a štěstí. Receptem k tomu je: nebýt škarohlídem. Ten se nad čímkoli rozčiluje, zatímco člověk šťastný si dovede leccos zdůvodnit a radovat se z toho. Příklad - prší tak, že nemohu na plánovaný výlet? Tak je prima, že déšť zalije zahrady...

Dost mých známých se diví, že se zajímám o sportovní výsledky. Jenže u mne to byla profesní nutnost. Jako psychiatr jsem musela s pacienty komunikovat, a protože politika jako téma rozhodně nebyla vhodná, musela jsem se orientovat ve sportu. Prozradím vám, že jsem nikdy neměla trpělivost dívat se na celý zápas, ale výsledky mě zajímají. A taky mě baví pozorovat fanoušky obou táborů, když se dá gól. Tuším, že jsem už někde uváděla případ, kdy ke mně přivedli na vyšetření malého pacienta, jenž přestal mluvit v důsledku psychického bloku. Vůbec nespocoval. Když jsem se rodičů zeptala, o co má zájem, řekli, že sleduje hokej. Shodou okolností bylo mistrovství světa v hokeji, kdy Česko vyhrálo nad Ruskem. Místo dlouhých diskusí jsem tedy na klučinu vypálila: „To je ale ostuda, že Češi prohráli s Ruskem...“ Tohle kluk nevydržel, začal mi vysvětlovat, že to není pravda, popisoval góly a rozmluvil se. Tím chci říci, že ke komunikaci s jinými lidmi leckdy stačí málo - zjistit, o co se zajímají. Když si všimáme jeden druhého, získáváme sympatie. A emoce hrají velkou roli, doprovázejí naše jednání po celý život.

Zároveň platí, že opravdový pocit štěstí nemůže v člověku vyvolat něco zlého (je nutné neplést si sebešizení s dobrým skutkem). Opravdový pocit štěstí a radosti vnitřně obohacuje a má velký vliv na psychický i fyzický stav člověka. Opakem - před kterým chci varovat - je člověk, který kolem sebe rozsévá zlobu a nenávisť. Kdo tomu propadne, toho to nakonec zlikviduje, rovněž psychicky i fyzicky. Organismus totiž reaguje i na negativní stimuly, které navíc umožňují i vznik závažných chorob.

Závěrem chci říci ještě jednu důležitou věc: každý člověk se musí naučit odpouštět. Nikdo není dokonalý, každý má nějaké chyby a každý v životě musí překonávat řadu překážek. Umět odpouštět tedy znamená, že si tím usnadníme život. Sečteno a podtrženo: chcete být v životě šťastní? Pak milujte, odpouštějte a radujte se!

Přeji všem krásné jarní a letní dny.

Časopis SeniorTip vychází za podpory těchto institucí:

OSTRAVA!!!

 OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

H A V Í Ř O V

Možná nevíte, že...

Knihovna města Ostravy nabízí i seniorům pestrou paletu aktivit

Víte, že Česká republika má nejhustší síť knihoven na světě? Má přes 6000 knihoven a jejich poboček, přitom více než 2,3 milionů lidí ročně přichází do knihoven za kulturou a více než milion za nabídkou celoživotního neformálního vzdělávání. Navzdory klesajícím počtům výpůjček knih drží české knihovny také krok se světovými trendy.

A jak tyto trendy podporuje statutární město Ostrava?

Gabriela Pokorná, tisková mluvčí SMO: „Statutární město Ostrava je zřizovatelem Knihovny města Ostravy (KMO), třetí největší veřejné knihovny v ČR. Ta je tvořena Ústřední knihovnou a sítí 28 poboček v městských částech. KMO slouží svým čtenářům již 102 let a poskytuje knihovnické služby čtenářům všech věkových a sociálních skupin, přičemž velký důraz klade na služby pro děti a mládež, služby starším a handicapovaným spoluobčanům. V roce 2022 KMO navštívilo 487 962 osob a bylo vypůjčeno 1 258 085 dokumentů. Snahou Knihovny města Ostravy je, aby se v ní každý návštěvník mohl pohybovat bez bariér, domluvil se a využíval maximum nabízených služeb. Specifické podmínky vytváří pro lidi s tělesným, mentálním, duševním či sluchovým znevýhodněním. Pro návštěvníky se zrakovým handicapem pak Knihovna města Ostravy speciálně již od roku 1976 provozuje v Ústřední knihovně Zvukovou knihovnu pro nevidomé a slabozraké. (www.kmo.cz)

Asi třicet procent uživatelů knihoven tvoří senioři. Co je pro ně připraveno?

„Knihovna města Ostravy nabízí seniorům pestrou paletu aktivit. Ve čtrnácti pobočkách a v Ústřední knihovně fungují Kluby Generace. Jejich programem jsou zejména pravidelné literární besedy (knižní tipy, různé žánry), místní historie (komentované prohlídky a výlety), výstavy regionálních umělců a další kulturní či vzdělávací akce. Senioři se mohou dále vzdělávat v rámci virtuální univerzity třetího věku, nebo se zapojit do projektu Senioři píšou Wikipedii. Kromě Klubů Generace přichází Knihovna města Ostravy s možností pro seniory aktivně se zapojit do různorodých činností (např. veřejné čtení, kreativní práce především s dětmi) napříč všemi pobočkami naší knihovny jako dobrovolníci. Další info na <https://www.kmo.cz/vzdelavejte-se-2/kluby-generace/>“

Jaké místo má přitom všem mezigenerační dialog?

„Ten knihovna posiluje projektem Paměť Ostravy, který se prostřednictvím sběru vzpomínek zaměřuje na život na Ostravsku. Jde o unikátní zdroj poznání každodennosti života obyvatel města i historie regionu 20. století. Doposud byly v rámci projektu vydány již čtyři sborníky vzpomínek. Pokud by se chtěl někdo zapojit do tohoto projektu, podělit se o svůj životní příběh nebo zavzpomínat na příběhy a vyprávění rodičů či prarodičů má možnost zaslat na pametostravy@kmo.cz.

V roce 2022 bylo v KMO registrováno 6293 uživatelů ve věkové kategorii 65+.“Kromě rozličných aktivit knihovny lze i připomenout i programy samotného města Ostravy, na podporu čtení. Jde například o rozvoj školních knihoven, kdy město podporuje financování pozic školních knihovníků, nákup dalších knih, či uskutečňuje celou řadu různých čtenářských akcí - čtenářské dílny, besedy aj.

K dalším projektům města patří také tzv. Drama dílny, kde lektori vedou děti ke čtení hrou. Program Drama dílen už absolvovalo více než 200 dětí.“

Jak je to se čtenářskou gramotností dětí?

„Knihovna se věnuje dětem kompletního věkového spektra a rozvoj čtenářské gramotnosti podporuje už od nejranějšího věku. Prostřednictvím projektu S knížkou do života (Bookstart), do kterého se KMO přihlásila mezi prvními v ČR, se snaží o to, aby zapojila aktivní rodiče a seznamovala společně s nimi už ty nejmenší čtenáře s knihou. V rámci projektu jsou distribuovány motivační sady, a to pro dvě věkové kategorie dětí do tří let a dětí od tří do šesti let. Součástí projektu jsou aktivity knihovny v rámci klubů pro rodiče s dětmi do šesti let. Těch funguje 20 a díky rozličnému programu, do něhož náleží třeba čtenářské, výtvarné i pohybové aktivity pro děti, se knihovna stává přirozenou částí životů rodin. I rodiče zde mohou získat mnoho informací a inspiraci. Za rok se těchto akcí ostravských knihovnic a knihovníků zúčastní téměř 3 000 rodičů a dětí. Dalším stupněm podpory čtenářství a vytvoření pozitivních čtenářských návyků je pasování na čtenáře, během kterého jsou žáčci prvních tříd slavnostně uvedeni do stavu čtenářského. Slavnostní pasování provádějí knihovnice a knihovníci v kostýmech králů, královen, víl, nebo dokonce pirátů. Děti získají registraci do knihovny na jeden rok zdarma, svou první čtenářskou legitimaci a vyberou si první knížku k četbě.“

Takže v knihovně se odehrává něco jako škola hrou?

„Ano. Třeba téměř tisíc dětí je na 20 pobočkách knihovny zapojeno do soutěže Lovci perel. V průběhu celého roku děti sbírají perly jednoduše tak, že za přečtení knížek - označených jako perlorodky - a dobře zodpovězených otázek k nim, získávají perličku. Tu mohou navlékat a vytvářet tak dlouhou šňůru perel. Na závěr roku jsou všechny perličky spočítány a nejpilnější čtenáři získávají zajímavé věcné ceny. Dále knihovna spolupracuje s 200 ostravskými školskými zařízeními a pravidelně pořádá lekce informačního vzdělávání i tematické besedy pro školy. Cílem lekcí je hravou, nenásilnou formou naučit děti, studenty orientaci v knihovně, seznámit je s nabízenými službami, literaturou, ale také s praktickými informacemi z oblasti mediální gramotnosti. O tom, že je o tyto lekce velký zájem, svědčí i jejich vysoká návštěvnost a oblíbenost. Loni knihovna uskutečnila 2 116 vzdělávacích aktivit. V r. 2022 bylo ve věkové kategorii do 15 let registrováno 8595 čtenářů a počet jejich návštěv dosáhl úctyhodného čísla 85 108.“

Děkuji za rozhovor. Jiří Muladi

V pobočkách Knihovny města Ostravy fungují Kluby Generace ▼

Z vrstev (ne)pominutelné a (ne)pomíjivé paměti aneb Co by nemuselo být zapomenuto

Milí a snad stálí příznivci SeniorTipu, dnes na tomto místě opět sáhne do paměti města, tentokrát Frýdku-Místku. Přesněji určeno do Frýdku, hořejší části dnešního souměstí na pravém břehu Ostravice, který píše společnou historii po spojení s Místkem na druhém, tj. moravském, břehu od roku 1943. Tehdy ještě okupační správa města ponechala souměstí pod názvem Frýdek (Friedek), název do dnešní podoby se změnil po válce. Bylo by lákavé aspoň naznačit složitou historii obou lokalit, ale to by vydalo na celou publikaci. Koneckonců, právě dnešní klíčový bod může posloužit jako výchozí pro krátkou procházku k zámku. V tamním Muzeu Beskyd si projdete historii od samotných počátků města (1335) spojeného s těšínskými knížaty, přes Pernštejny až po Habsburky. Pro náš dnešní start bude podstatný moment z industrializace a pohybu kapitálu v podnikatelských sférách.

Kavárna a restaurace RADHOŠŤ, Tr. T. G. Masaryka 1147, Frýdek - Místek

Část průčelí se vstupem do kavárny a restaurace Radhošť

Přestože se ocitáme před budovou ze samého počátku 20. století, je třeba připomenout, že již v 18. století se ve Frýdku i Místku rozvíjela textilní, v 19. století pak také hutní výroba. Frýdek se stal sídlem Těšínské komory, která spravovala nejen zemědělství a lesnictví těšínského panství, ale i průmyslovou produkci. Vypadá to jako záběr nesoustavný, ovšem právě s velkým podnikáním, zejména v textilním průmyslu (rodiny Landsbergerů, bratři Neumannové ad.), současně se zájmem drobných živnostníků souvisí požadavek správy financí. Tak Spořitelní výbor prosadil vybudování spořitelny. Ta začala v roce 1870 fungovat v provizorních prostorách, později se k ní připojila pobočka Rakousko-uherské banky a po přelomu století (1901) přesídlila do nové budovy. **Cafe und Restaurant Habsburg** ve stejné budově měl finanční služby zpříjemnit. Jedná se o nejstarší část sídla dnešního Městského úřadu, dočasně pak také sídlo berní správy a okresního hejtmantství.

Je pozoruhodné, jak se tehdejší podnikatelské elitě podařilo do soutěže

o projekt budovy přizvat i významného vídeňského architekta židovského vyznání. Byl to **Arthur Baron** (*1874, Vídeň - †1944, Izrael), který spolu s frýdeckým rodákem **Oscarem Neumannem** (* 1870, Frýdek - † 1951, Vídeň; syn textilního podnikatele Leopolda; nezaměnit s architektem Felixem Neumannem, kterého jsme poznali v pohledech na ostravskou architekturu) obdělil Frýdek klasicizující architekturou s prvky dobové secesní elegance, které se právě dařilo ve Vídni, Budapešti nebo Paříži. Oba architekti se znali nejspíše ze studií na vídeňské technice. Artur Baron je autorem řady realizovaných projektů vídeňských nájemních domů, projektoval soukromé vily i průmyslové stavby. Ve svých tradičních nebo modernistických projektech prosazoval nové materiály a technologie.

Vstup do bývalé frýdecké spořitelny s hlavou Merkura v nadpraží

V letmém pohledu na **Café und Restaurant Habsburg**, dnešní **kavárnu a restauraci Radhošť**, lze dodat, že oba autoři ctili ušlechtilé materiály a perfektní řemeslo. Ve Frýdku spolupracovali mezi lety 1901 - 1904. O. Neumann projektoval tamní dva obytné domy, pro podnikatelské

Interiér kavárny a restaurace Radhošť

rodiny navrhl náhrobky. Oba společně získali druhou cenu v soutěži na budovu divadla v Šumperku (1901).

Dnešní podoba kavárny Radhošť se po důkladném vyhodnocení původní dokumentace i dochovaných hmotných prvků přiblížila v době znovuotevření v roce 2019 původnímu stavu. Nachází se v levé části rozsáhlé třípodlažní budovy. Oba její rizality, s hlavním vstupem i nárožní, ukončuje zkosená pyramidální střecha. V podkrovním polopatře vystupují mezi okny nápadně barevně odlišné plastické kartuše, v rizalitu nejzdobnější z nich nese iniciály FS. (Stejná emblematika se objevuje v interiéru. Mohlo by jít o značku stavební firmy Friedricha Schöna?) Nejvýraznější část průčelí členěná pásovou bosáží a rozměrnými prosklenými výkladci, rámovanými secesním profilem, patří právě kavárně, do níž se vstupuje portálem zdůrazněným dekorativní klenutou kovanou stříškou.

Za vstupním schodištěm mineme šatnu a pak se nám otevře prosvětlený interiéru. Je členěn mohutnými, plasticky zdobenými pilíři, z nichž do široké valené klenby vystupují dekorativní pasy.

Mezi jejich náběhem je v podobě mohutného fabionu umístěn falešný ochoz rytmičovaný masivními konzolami se štukovými rozetami. Malířská a patrně i štuková výzdoba pochází z autorského návrhu ve své době populárního vídeňského malíře **Karla Ludwiga Hassmanna** (1869-1933), jehož vídeňská tvorba tkví především v interiérových a divadelních dekoracích.

Efekt zrcadlení s malbami v lunetách

Malířské scény v čelních lunetách jsou obecně tematizovány hrou. (V dostupných zdrojích se uvádí pouze příjmení Hassmann jako architekt.) Z původního mobiliáře se podařilo zachránit barový pult, nástěnné skříňky a prvky osvětlení. Prostorový a světelný efekt interiéru je znásoben zrcadly.

Detail lunety - Hráčská scéna, dle návrhu Karla Ludwiga Hassmanna

Veškeré detaily zařízení lze vstřebat spolu s kulinářskými požitky, neboť v podniku významně praktikují kuchaři, cukráři a číšníci Stř. školy gastronomie a oděvnictví. Můžeme se jen těšit, že škola najde třeba i vedlejší prostor pro výstavu originálních nápadů mladých oděvních návrhářů.

PhDr. Marie Šťastná, Ph.D.

Projděte se za sochami

Komenského sady zdobí od loňského podzimu výstava obřích uměleckých děl Michala Trpáka a Jakuba Fišara s názvem „Sochy vypráví své příběhy.“ Centrum kultury a vzdělávání Moravská Ostrava (CKV) připravilo pokračování této úspěšné exteriérové instalace nazvané „Sochy!!!...příběh nekončí.“

Vernisáž odstartoval poslední květnový den u lávky z Komenského sadů na Kamenec. „Podle mne je úplně skvělé, když můžeme dát lidem umění volně k dispozici, kdy je součástí přirozeného prostředí, v němž se pohybují. Nenutíme je za uměním chodit do zavřeného prostoru, ale dáváme jim možnost si ho všimnout, i když o umění třeba v soukromém životě přímo nestojí. Ale když jim přijde do cesty, tak se stane součástí jejich života a může je obohatit,“ řekl D. Beneš, dramaturg CKV.

Loňský nultý ročník výstavy pod širým nebem představil v Komenského sadech v okolí restaurace Pyková dáma Mazlíky Michala Trpáka. Jeho betonové tvorstvo s keramickým povrchem jsou výsledkem inspirace

Foto: archiv MOAP

mikrosvětlem bakterií. Povrch některých Mazlíků obsahuje navíc i luminiscenční kamínky a sklo, aby svítili do tmy. V okolí busty J. A. Komenského pak zájemci narazili na čtyři figurální plastiky ze surového železa autora uměleckého sochaře Jakuba Flejšara. Jeho lidské postavy jsou zachyceny v různých polohách.

Nová výstava soch je umístěna v prostoru promenády od mostu Pionýrů po Dětský ráj a představuje díla předních českých autorů. „Efektní a promyšlená díla Lukáše Raise z nerezové oceli vyvolají absolutní wow efekt, stejně jako nová díla autorů Michala Trpáka a Jakuba Flejšara,“ dodává Dominik Beneš.

Hravá galerie "Dvorana"

Galerie na náměstí Dr. E. Beneše se přeměnila v dřevěný labyrint včelího úlu díky ojedinělé interaktivní a vzdělávací akci s názvem Včela-Cesta do včelího města.

Zájemci se mohou za pomoci stolní hry procházet velkým dřevěným labyrintem a plnit jednotlivé úkoly: Hledat s baterkou ve včelím úlu vetřelce a zloděje, kartáčovými pantoflemi vyčistit včelí komnatu, postaví z kostek katedrálu, ve které ukryjí královnu, připraví pyl jako krmení pro včelí miminka nebo na včelím gramofonu zahrají vlastní „bzzzonátu.“ Na konci cesty včelím městem návštěvník vstoupí do chrámu samotné královny, která má připraveno malé překvapení. Celým příběhem provádí zájemce lektor, stolní hra nebo pracovní list.

„Výstava je určena především dětem, a tak máte možnost připravit vnučatům zajímavý prázdninový program. Svým pojetím je ale lákavá i pro dospělé. Je koncipována jako hra, ve které zájemci plní úkoly, aby se dostali až k včelí královně, kde mohou získat odměnu. Interaktivní úkoly jsou zaměřeny na zajímavosti

ze světa včel a přináší nevšední zážitky,“ řekla Marcela Mrózková Heříková, ředitelka CKV.

Výstava přibližuje včelu medonosnou a její životní cyklus i princip fungování včelího společenstva. Pomalu se projdete labyrintem včelího světa, který ukazuje, jak se chovat v soužití ve větším společenství, starat se o domov i potravu a chránit své blízké. Úchvatné prostředí s dřevěnými kulisami nabízí zvukové i vizuální efekty, dobrodružství i zábavu.

Výstava trvá do 31. srpna, otevřeno: Út-Pá 15-19 hod.; v SO 10-18 hod., v NE od 14-18 hod..

Zdroj: Zpravodaj CENTRUM

Historický kalendář Ostravska

Duben - červen

10. dubna 1923 byl založen spolek Orchestrální sdružení ve Vítkovicích (později přejmenovaný na Filharmonické sdružení v Moravské Ostravě), první stálý soubor pro pěstování symfonické hudby na Ostravsku, předchůdce nynější Janáčkovy filharmonie.

Předtím na Ostravsku ztroskotal nejen jeden pokus o založení stálého souboru pro provozování symfonické hudby. Příčinou byly tehdejší národnostní poměry, když se nezdařila spolupráce českých a německých hudebníků a také nedostatek odborně vyškolených instrumentalistů. V září 1922 se podařilo založit Hudební kroužek, který však měl jen dvanáct členů. K zásadnímu obratu došlo, když se pro spolupráci podařilo získat hudebního pedagoga a dirigenta Jana Pešata, který orchestr doplnil o nové členy a začal s cílevědomým studiem vážné orchestrální hudby. Již 12. května spolek poprvé koncertoval na veřejnosti v Českém domě ve Vítkovicích a v roce 1931 dovršil celou padesátku veřejných koncertů. Většinu jeho členů tvořili úředníci, studenti a dělníci.

Jan Pešat (1892–1974)

24. dubna 1923 hostovalo na scéně Národního divadla moravskoslezského v Moravské Ostravě v Čajkovského opeře Evžen Oněgin šest sólistů bývalé carské opery v Petrohradě a v Moskvě. O představení byl velký zájem a bylo zcela vyprodáno. Někteří z hostujících pěvců se pak v Ostravě na různých koncertech a operách objevovali i v dalších letech.

4. června 1923 byly započaty práce na stavbě dráhy Svinov-Kyjovice, když byl předsedou Zemské správní komise pro Slezsko dr. Pelcem ve Svinově u mostu přes Porubku proveden první slavnostní výkop půdy. Realizaci stavby získala firma Bratři Špačkové ze Slezské Ostravy. Provoz na prvním úseku ze Svinova do Vřesiny dlouhém 6,7 km byl slavnostně zahájen 2. srpna 1925. Dne 6. listopadu 1927 pak dojel za zvuků fanfár ze Smetanovy Libuše a za účasti asi dvou tisíc občanů první slavnostní vlak do Kyjovic-

Nádraží trati Svinov-Kyjovice ve Vřesíně, 1925

Budišovic, čímž byla výstavba dráhy ukončena. Od další stavby malodráhy dále do Pusté Polomi, či dokonce do Hradce nad Moravicí nebo až do Opavy, bylo upuštěno.

7. června 1923 se v Morávce (okres Frýdek-Místek) narodil Vladimír Liberda, středoškolský profesor, publicista a signatář Charty 77. V době nacistické okupace byl dvakrát zatčen. Jeho otce a švagra nacisté popravili. Vystudoval Univerzitu Karlovu a po ukončení vojenské služby vyučoval na ostravských středních školách. Pro své politické postoje však musel školství opustit a vystřídal několik dělnických profesí. V roce 1963 byl za hanobení prezidenta odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na osm měsíců. Až v roce 1968 se vrátil k profesi učitele, avšak v roce 1970 jej čekalo opětovné propuštění a práce stavebního dělníka. Na konci 70. let se začal stýkat s členy nezávislých iniciativ, mj. s Jaromírem Šavrdou a opisoval samizdatovou literaturu. V letech 1982-1984 byl opět vězněn. Po návratu z vězení sepsal své vzpomínky, které po roce 1989 vyšly v několika publikacích. Zemřel v Ostravě 28. dubna 2003.

10. června 1923 zavítal na Ostravsko a Těšínsko ministr zahraničních věcí Edvard Beneš. V rámci bohatého programu, jehož součástí byla mj. návštěva Moravské a Slezské Ostravy, Orlové, Fryštátu a Českého Těšína, která měla demonstrovat pevnou sounáležitost Těšínska s čs. státem, pronesl v sále kina Palace ve Slezské Ostravě (dnes již nestojící budova na Bohumínské ulici) přednášku věnovanou čs. zahraničnímu odboji za 1. světové války.

13. června 1523 udělil olomoucký biskup Stanislav I. Thurzo ostravským soukeníkům právo (výsadu) cejchovat sukna vyrobená v Ostravě na vrchní straně biskupskou pečeti a městskou pečeti na straně spodní, aby „jiní to uznajíce tím raději do města Ostravy se táhli a tu osazovali“. Za válení a pečetení každého postavu sukna (v Ostravě byl dlouhý asi 30 loktů, tj. 17,7 m) soukeníci odváděli do biskupské pokladny jeden groš bílý. Toto cejchování a pečetení suken se provádělo až do zániku soukenického cechu v 19. století.

14. června 1823 vysvětil farář Jan Josef Slezák nový hřbitov v Polské Ostravě u kostela sv. Josefa, když původní hřbitov při starém farním kostele sv. Jiří mezi dnešní Klášterní ul. a Základní školou speciální na ulici Těšínské, přestal sloužit pohřbívání. Nový hřbitov se několikrát rozšiřoval a již na počátku 20. stol. byl považován za největší ve Slezsku. V areálu hřbitova se nalézá pomník obětem 1. světové války z roku 1931, za pozornost stojí několik společných hornických hrobů z let 1884-1936. Nedaleko kostela je umístěn např. památník 12 obětí četnické střelby před jámou Trojice 9. května 1894. V novější části je pohřbeno několik významných osobností kulturního a politického života, např.: spisovatel Vojtěch Martínek, německy píšící spisovatelka a básnička Marie Stona, hudební skladatel a sbormistr Jan Šoupal, malířka Helena Salichová, poslanec a odborový vůdce Petr Cingr nebo první starosta Moravské Ostravy Jan Prokeš.

16. června 1923 byla pod záštitou prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka a za účasti ministra průmyslu Ladislava Nováka a iniciátorů výstavy advokáta a poslance JUDr. Karla Fajfrlíka a ředitele Vítkovických železáren Adolfa Sonnenscheina zahájena I. živnostenská a průmyslová výstava. Na netradiční výstavní ploše v areálu Vítkovických železáren na tehdejší třídě 6. července v Moravské Ostravě (dnes ulice 1. máje) se představilo na čtyřista vystavovatelů.

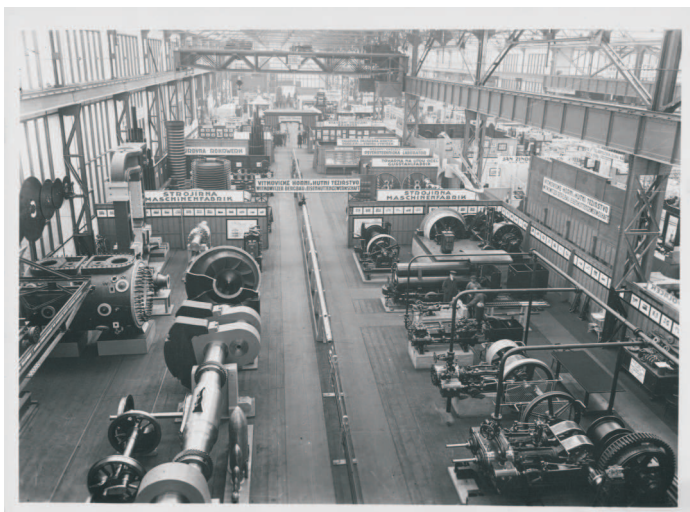
KALENDÁRIUM

Město se touto výstavou úspěšně prezentovalo jako nejvýznamnější průmyslové centrum ČSR. Stala se jednou z mála akcí, při níž Ostravané „zapomněli“ na národnostní třenice a Češi a Němci se pokusili společně zdůraznit význam města, jeho postavení a v co nejširší míře představit výrobky nejen ostravských i dalších firem ve správním okruhu obchodních a živnostenských komor se sídlem v Olomouci a Opavě.

PhDr. Antonín Barcuch, Archiv města Ostravy

Celkový pohled na areál Průmyslové a živnostenské výstavy v Moravské Ostravě 1923

Pohled do interiéru Průmyslové a živnostenské výstavy v Moravské Ostravě 1923

Schéma výstaviště Průmyslové a živnostenské výstavy v Moravské Ostravě 1923

Výstavní síň Sokolská 26 slaví 30 let od svého otevření

Za tu dobu se tady vystřídalo více než 200 výstav. Výstavní síň provozuje ve vile Hanse Ulricha v centru Ostravy městský obvod Moravská Ostrava a Přívoz prostřednictvím své příspěvkové organizace Centrum kultury a vzdělávání (CKV).

Jejím zakladatelem a kurátorem je Milan Weber, který stál v roce 1993 u zrodu nové výstavní síně a jako kurátor jí zůstal věrný dodnes. Stejně jako výstavní síň i on letos slaví své významné životní

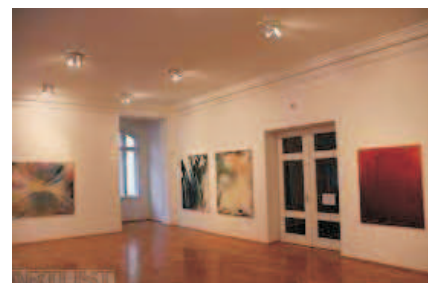

jubiläum, a to 80 let. Za svou tvůrčí činnost galeristy byl v roce 2016 také vyhodnocen v anketě vyhlašované městem Ostrava a získal titul Senior roku.

Výstavní síň Sokolská 26 je bezesporu galerií soudobého výtvarného umění s nejdelší dobou trvání mezi těmi, které v Ostravě vznikly po roce 1989. Začátky byly více než skromné - pro prezentaci uměleckých děl byla v sídle CKV vyčleněna nejdříve jedna místnost.

Prvním autorem, jehož tvorbu galerie na Sokolské představila, byl Stanislav Kolíbal, rodák z Orlové a absolvent ostravského gymnázia. Byla to jeho první samostatná výstava na severu Moravy, a to i přesto, že již v té době vystavoval v evropských i amerických metropolích. Hned druhým jménem v dlouhém seznamu výtvarných umělců byl přední český sochař, malíř a grafik Karel Nepraš. A seznam začal růst...

Postupně přibývaly výstavy zahraničních umělců, protože galerie chtěla představit svému publiku i významné české autory, kteří žili a tvořili v zahraničí. Do povědomí ostravské veřejnosti se tak dostal například malíř Jan Kotík, který žil od roku 1969 v tehdejší Západní Berlíně.

Dramaturgie výstavní síně, vytýčená při jejím vzniku, zůstává po celá léta beze změn. Galerie uvádí do ostravského a regionálního kulturního života výrazné umělecké osobnosti, které vytvářejí a naplňují pojem soudobé výtvarné umění. Zároveň se otevírá také novým podnětům a novým médiím v uměleckém světě.

Aktuální výstava: 20. 4. - 30. 6. 2023
Ira Svobodová - Void

Současná přední představitelka domácí nefigurativní malby. Pracuje s principy světla, tvarové variability a své vlastní osvědčené barevné palety. V prvopočátcích vycházela z architektury a jejích striktních forem čerpajících v Brutalismus a Funkcionalismus.

Řád a jasný předem připravený plán, je modus, který je v autorčině díle stále přítomen. Její tvorba je fázována do ucelených a uzavřených sérií. Autorčina malba se již před lety etablovala zejména v USA a Rakousku, kde spolupracovala s místními galeriemi. Její tvorba byla prezentována na Art Basel Miami nebo New York Fries.

(www.sokolska26.cz)

1. května začal již sedmý ročník projektu Otevřené chrámy, díky kterému zpřístupňují křesťanské církve v Moravskoslezském kraji své sakrální památky pro turisty. Vyškolení průvodci můžou v každém z 39 zapojených chrámů poukázat na místní zajímavosti.

Desítky kostelů s možností průvodcovského výkladu v projektu Otevřené chrámy je možné otevřít díky podpoře Moravskoslezského kraje. V loňském roce projekt zaznamenal rekordní návštěvnost - 240 tisíc vstupů. Největší měrou se tehdy na nárůstu podílel poutní chrám na Cvilíně nad Krnovem. „Projekt Otevřené chrámy umožňuje návštěvníkům více poznat bohatou historii našeho regionu a jeho rozmanitost. Nabízí také prostor k zamyšlení. Jsem velmi rád, že si lidé tento projekt oblíbili a tato místa navštěvují v tak hojném počtu,“ hodnotil náměstek hejtmana Moravskoslezského kraje Lukáš Curylo.

V nabídce sedmého ročníku projektu Otevřené chrámy se objevuje také několik novinek nebo obnovených premiér. „Zpřístupníme kostel sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé, kapli Panny Marie Pomocnice křesťanů v Beskydech na Gruni u Starých Hamer, evangelický kostel v Orlové a kostel sv. Martina v Bohušově,“ vypočítává za Biskupství ostravsko-opavské vedoucí Odboru dotačních projektů a církevní

turistiky Miroslav Přikryl. K nim se přidají oblíbené destinace - poutní místo Krnov-Cvilín nebo kostely a kaple na Radhošti, Hukvaldech, Hradci nad Moravicí nebo Štramberku. Seznam 39 kostelů a vyhlídkových věží s otevíracími dobami najdete na: www.otevrenechramy.cz. Web je letos lépe propojený s internetovými stránkami Církevní turistiky a informačních center.

„Těší mě, že při svých toulkách Moravskoslezským krajem mohou lidé v našich otevřených chrámech nejen poznávat jejich kulturní, duchovní a historické bohatství, ale také nacházet jedinečný prostor zklidnění a ticha, které člověk v dnešní zrychlené době velmi potřebuje,“ shrnuje význam projektu biskup Martin David, administrátor ostravsko-opavské diecéze.

Patnáctá Noc kostelů: poprvé na Prašivé i premiéra gotických fresek

Desítky farností se zapojily do programu k Noci kostelů, která se v ČR konala už popatnácté. „V ostravsko-opavské diecézi se zapojilo na 130 kostelů,“ uvedl Miroslav Přikryl, a zároveň upozornil na letošní premiéry. Poprvé se do Noci kostelů letos přihlásila řada kostelů: dřevěný kostel sv. Antonína na Prašivé, Španělská kaple v Novém Jičíně, kostel Nejsvětější Trojice v Opavě, kostel sv. Jiří v Třebomí, kostel sv. Markéty v Dolních Bludovicích nebo kostel sv. Cyrila a Metoděje v Dolní Lhotě. Největší novinku ale odhalil nenápadný hřbitovní kostelík v Javorníku na Jesenicku. Návštěvníci se tak

mohli při Noci kostelů poprvé podívat mimo jiné na fresky, které byly objeveny a restaurovány v uplynulých osmi letech, kdy byl kostel nepřístupný.

BLAHOPŘEJEME

DIAMANTOVÍ SVATEBČANÉ SE POZNALI V TURISTICKÉM ODDÍLE

Oslavecům poblahopřál starosta měst. obvodu Ostrava - Jih Martin Bednář

Šedesát let společného života oslavili manželé Pastorovi z Ostravy-Hrabůvky. Diamantová svatba se uskutečnila 31. března v obřadní síni radnice Ostravy-Jih. Eva a Břetislav Pastorovi se seznámili v roce 1961 v turistickém oddíle Slovan Ostrava. Svatbu měli 30. března 1963 v Opavě. V roce 1965 se jim narodil syn Ivo a o čtyři roky později dcera Eva,

„Rádi a hodně jsme cestovali, a to i do zahraničí. Často jsme také pobývali na chalupě v oblasti Nížkého Jeseníku, kde jsme se věnovali chovu včel, domácích zvířat a zahradničení. Mezi mé záliby patří zejména četba, kultura, květiny a práce v domácnosti. Manžel nejraději sleduje sportovní a kulturní dění,“ prozrazuje Eva Pastorová, která se narodila 24. prosince 1942 v Opavě.

Eva Pastorová vyrůstala se třemi mladšími sourozenci ve skromných poměrech na vesnici blízko Opavy. Absolvovala průmyslovou školu stavební v Opavě, po maturitě nastoupila jako projektantka do firmy Stavoprojekt Ostrava, kde pracovala až do zrušení podniku v roce 1991. Do důchodu odešla jako pracovnice administrativy soukromé firmy.

Břetislav Pastor se narodil 4. července 1936 v Ostravě-Zábřehu. Dětství prožil v Přívoze se dvěma mladšími sestrami. „K mým zájmům patřil sport a také jsem byl členem Junáka. Vyučil jsem se elektromontérem a pak vystudoval průmyslovou školu. Poté jsem pracoval v podniku Ostravsko-karvinské elektrárny v různých funkcích do roku 1996, kdy jsem odešel jako pracovník podnikového ředitelství Veolia Česká republika do důchodu,“ říká stále aktivní senior s tím, že manželce i jemu radost dělají také vnuci Břetislav, Adam a Martin, kterým se rádi a často věnují.

Vydání časopisu podporují:

Sociální bydlení ve městě

Město Ostrava je jediným městem v Moravsko-slezském kraji, zajišťujícím unikátní projekt zaměřený na podporu domácností v bytové nouzi. V rámci tohoto výjimečného projektu vzniklo i Kontaktní místo pro bydlení, se kterým počítá i Ministerstvem pro místní rozvoj ČR připravovaná legislativa. Lidé v Ostravě se přitom již od poloviny listopadu 2022 mohou při potížích v oblasti bydlení na Kontaktní místo pro bydlení obracet a do současnosti se sociální pracovníci zabývali víc jak třemi sty případy.

„Zajištění vhodného bydlení a rostoucí náklady na nájemné a na energie představují pro řadu obyvatel vážné problémy, s nimiž si často neví rady. Proto je zde Kontaktní místo pro bydlení, poskytující základní poradenství s nabídkou možností, jak konkrétní situaci co nejlépe vyřešit. Přijímá také žádosti o sociální byty, které jsou zajišťovány ve spolupráci ostravského magistrátu s městskými obvody a se společností Heimstaden. Kontaktní místo pro bydlení naleznou zájemci v prostoru Sociopointu v budově Magistrátu města Ostravy. Pro ty domácnosti, které jsou začleněny do projektu sociálního bydlení, pak zajišťujeme

0

SOCIOPPOINT

místo prvního kontaktu

Pomůžeme vám:

- ✓ najít vhodnou pomoc k řešení tíživé životní situace
- ✓ získat kontakty, formuláře, informace
- ✓ ZDARMA, anonymně

Bezplatná linka: ☎ 800 700 650

Osobně: Magistrát města Ostravy (Nová radnice)
Prokešovo nám. 8, Moravská Ostrava

E-mail: sociopoint@ostrava.cz

OSTRAVA!!!

„doprovázení“ prostřednictvím sociálního pracovníka, který jim pomáhá, aby si dokázali bydlení trvale udržet. V rámci této spolupráce je vždy zpracován individuální plán se stanovením dílčích cílů, na jejichž dosažení by se měl klient zaměřit a které jsou průběžně společně vyhodnocovány,“ sdělil Zbyněk Pražák, náměstek primátora města Ostravy.

Sedm statečných v Malenovicích

Ne, netočil se tam další díl známého westernu, ale na první májový výlet reagovalo sedm členů Klubu důchodců Střítež. Májové úterý, perfektní počasí, na obloze ani mráček, vítr se tentokrát schoval do beskydských skal, to je pozvánka na výšlap jedna báseň. Cílem výpravy byla Medvědí stezka a začalo se docela zotrpa stoupáním kolem sjezdovky SKI Malenovice a na její horní části již přišla krásná procházka po úbočí vrcholů Staškov a Ostrá hora. První turisty na stezce jsme potkali právě až tam. A světe, div se! Byl to manželský pár se svým pejskem ze Stříteže! Po krátké přestávce se pokračovalo dál až ke zdolání cíle výšlapu u Medvědí skály. Naskytl se překrásný výhled do údolí vesničky Ostravice a také horu Smrk.

Od skály se již moc do kopce nešlo a přes sjezdovku na Ostré jsme míjeli další zajímavá místa. První mělo být U Zbuj, jenže tato restaurace je již v rukou nového majitele a objekt oplocen s cedulemi - soukromý pozemek. Po pár desítkách metrů jsme přišli na Albínovo náměstí, nechyběla fotka u odpočinkového přístřeší a na rozcestí čtyř směrů jsme váhali, jestli nezměnit původní plán a nevyjít si až na Lysou horu. Ono by to šlo, ale auta jsme měli na parkovišti na Satině a to by se nám pořádně prodloužila trasa. Šlo se tedy podle původního itineráře, kde další zastávkou se stala nejstarší hospůdka v Beskydech, U Veličků. Měli jsme ale smůlu, protože zrovna v den našeho putování bylo zavřeno. To však nevadilo, mohli jsme si pěkně sednout na vyhráté lavičky nad hospůdkou a kochat se pohledem na okolí plné zeleně a rozkvétajících stromů. Svačinky při odpočinku zmizely během chvilky a šlo se dál už pěkným sešupem do údolí říčky Satiny. Nejprve k tzv. korýtku a pak ještě strmějším klesáním až k dnešní atrakci túry - Satinským vodopádům. Pak stačilo vložit zbytky sil do výstupu po „schodových balvanech“ zpět na silnici a dojít do cíle naší cesty k parkovišti. Pochopitelně jsme ihned využili hotel Rajská bouda a každý si vybral podle svých chutí nějakou

tu dobrůtku na oběd. U společného stolu jsme pak zhodnotili májový výšlap jako velmi vydařenou akci a škoda jen, že se nenašlo více odvážných nebo těch statečných, zmíněných v úvodu, aby rozšířili řady seniorů na toulkách přírodou. Při výjezdu z placeného parkoviště jsme poplatkem 70 korun podpořili obec Malenovice. Kdybychom zaparkovali u restaurace, nestálo by nás to nic. To nám ale sdělil místní číšník až při našem odchodu, přidáváme takto malou radu pro další návštěvníky Beskyd. A jak bývá zvykem ve filmech, uvádějí se aktéři děje, tak i ten náš májový výšlap má těch svých sedm statečných a byli jimi: Irena Foberová, Anna Potiorková, Anna Němcová, Jozefína Gajdošová, Kateřina Moškořová, Pavel Szalbut a Karel Moškoř, který výšlap zorganizoval.

A jedna statistika nakonec podle chytrých hodinek - ušli jsme 10270 metrů, v průměru to dalo cca 101500 kroků.

Karel Moškoř

Dvoustránka Krajské rady seniorů

Vážení senioři a čtenáři SeniorTipu,

v období březen - květen krajská rada měla v březnu 10. zasedání a v květnu 11. zasedání, na kterých jsem vyhodnotil splnění úkolů v roce 2022 a první čtvrtletí roku 2023. Nejsložitější úkol, který byl v tomto období plněn, bylo zaplacení členských příspěvků členů krajské organizace RSČR, a dodání aktualizovaných seznamů členů organizací a klubů. V dubnu jsem konečně mohl celou záležitost uzavřít a výsledek nahlásit RSČR. V současné době má naše krajská organizace **65 organizací a klubů seniorů a s dvěma individuálními členy je celkový počet 6951 členů**. Navíc v kraji působí organizace seniorů s celostátní působností a jsou členy RSČR, jsou to Veteráni PČR, senioři OSŽ a ČSŽ. V rámci ČR jsme jedna z nejsilnějších krajských organizací. Samozřejmě jsme otevření dalším zájemcům o členství v rámci Moravskoslezského kraje, podmínky členství jsou zveřejněny na našich webových stránkách. **Rád vás mezi námi přivítám!**

Velmi úspěšnou akcí byl vědomostní senior kvíz o 10 otázkách v 10 tematických okruzích, který proběhl 19.4. v Palkovicích s účastí 21 tříčlenných družstev, kde velmi dobrá organizace členů krajské rady a seniorů z Palkovic přispěla k bezproblémovému průběhu soutěže, která je vyhodnocena na jiném místě časopisu. Rovněž bych chtěl poděkovat starostovi obce Radimu Bačovi, za maximální vstřícnost a ochotu být nápomocen při organizaci naší krajské akce.

Vážení přátelé, Krajská rada seniorů Moravskoslezského kraje v dalším období mimo jiné připravuje tyto velké akce:

1. Krajské sportovní hry seniorů 24. května v Mořkově. Tyto hry jsou, v době, kdyby budete číst tyto řádky, již historií. Na hry bylo přihlášeno 77 družstev o 308 sportovců a k jejich přepravě jsme zajistili šest autobusů. Jsem přesvědčen, že hry se všem líbily, ale o tom až v reportáži v dalším čísle SeniorTipu nebo na našich webových stránkách.

Sportovní hry - Kravaře -
červen 2022

2. V období příprav jsou i oslavy Mezinárodního dne seniorů dne 30. září 2023. V průběhu června vydáme směrnici a pokyny pro účast. Významným partnerem těchto oslav bude město Hlučín a oslavy proběhnou pod záštitou starosty města. Z toho všeho je zřejmé, že místo provedení bude město Hlučín!

3. V současné době probíhá výběr a příprava soutěžících krásné soutěže Miss babča a Štramák roku 2023. Přihlášky byly do 3. května, pokud ještě někdo projeví zájem se zúčastnit, urychleně ať se ozve organizátorům (viz webová stránka www.ms-seniors.cz).

4. KRS MSK je spoluorganizátorem 8. Mezinárodních sportovních her seniorů RSČR, které se budou konat ve dnech 12. - 14. července 2023 v areálu VŠB-TU Ostrava. Naše krajská rada MSK má na starosti především veškeré logistické zabezpečení her.

Budu opravdu rád, když projevíte o chystané akci zájem, vždyť je organizuje pro vás a svou účastí nás podpoříte a podpoříte zdravé stárnutí seniorské populace kraje a KRS MSK. Sledujte naše webové stránky **ms-seniors.cz**, kde se dozvíte i o jiných akcích a získáte přehled i o akcích, které jsem popisoval.

Úplně závěrem Vám všem chci popřát do dalšího období především pevné zdraví, hodně štěstí, optimismu a pohody, ať se vám podaří zorganizovat ve vašich organizacích a klubech krásné akce, při kterých se pobavíte, odpočínáte, poznáte další krásy naší republiky a navážete nová přátelství!

Mějte se krásně, hezké jarní a letní dny, báječně dovolené se známými, kamarády a členy rodiny!

Ing. Pavel Gluc, předseda KRS MSK

Poradna pro seniory Ostrava

► ADRESA:

Dům odborových služeb
U Tiskárny 578/1
702 00 Ostrava
3. patro

► TELEFON:

596 104 222

► E-MAIL:

poradna.ostrava@rscr.cz

► VEDOUcí PORADNY:

Ing. Pavel Gluc
607 520 507

► ÚŘEDNÍ HODINY:

► SOCIÁLNÍ PORADNA:

725 188 377, 725 830 618,
725 315 483

Pondělí a úterý: 8–16.30 hod.

Středa a pátek: 8–16.20 hod.

Čtvrtek: 8–12 hod.

► PRÁVNÍ PORADNA:

Mgr. Sonja Brlohová
725 827 619

Úterý a středa: 13–17 hod.

► BYTOVÁ PORADNA:

725 183 068

Úterý a čtvrtek: 13–17 hod.

TELEFONY JSOU DOSTUPNÉ V ÚŘEDNÍCH HODINÁCH,
LZE SE NA NICH DO PORADEN I OBJEDNAT.

Na pevné lince je záznamník, kde lze zanechat vzkaz,
poradci se s Vámi posléze spojí.

Moravskoslezského kraje

Krajský vědomostní kvíz má svého dalšího vítěze

Další obcí, kam zavítali účastníci vědomostního kvízu, byly Palkovice. Vesnička nedaleko Frýdku - Místku přivítala 19. dubna 2023 celkem 21 tříčlenných družstev z 19 obcí a měst Moravskoslezského kraje. Díky vstřícnosti a ochoty palkovického starosty Radima Bači a místního seniorského klubu, který letos slaví 40. výročí svého založení, se mohl oblíbený kvíz uskutečnit v prostorách sálu restaurace U Habeše.

Iniciátor kvízových otázek Radim Holeček, člen Krajské rady seniorů si tentokrát připravil opět záložné otázky a pro toto, již sedmé setkání, nachystal tyto tematické okruhy: ČR v číslech, lidské tělo, mezinárodní kuchyně, neolympijské disciplíny, hmyz, káva, víte, co to je?, přírodní zajímavosti, bankovky a mince, na závěr pak tradičně Moravskoslezský kraj. V porotě opět usedla již osvědčená trojice na čele s předsedou KRS MSK Pavlem Glucem, vyhodnocení pečlivě zpracovávaly Marie Návrátová a Ludmila Holubová.

Po krátkém úvodu předsedy se ke své úloze hlavního organizátora dostal Radim Holeček. Nejprve zopakoval základní pravidla soutěže a šlo se do vědomostního boje. Už po prvních dvou okruzích bylo účastníkům kvízu jasné, že správně odpovídat na otázky není vůbec snadné. Dokonce jsme poprvé v historii kvízu zaznamenali i dvě, po sobě jdoucí nuly, což znamenalo odpovědět na všech 2x deset otázek špatně. Postupně se však týmy nenechaly zahanbit a správných odpovědí přibývalo.

Na očekávanou desítku - správné zodpovězení na všech deset otázek, jsme čekali až do sedmého kola. Víte, co je to? To nebyla jen otázka, ale též úkol správně zodpovědět například na toto: Co je to Aloha? Tak co, věděli byste, která z těchto možností je správná? A: havajský ostrov, B: havajský pozdrav, C: havajský nealkoholický nápoj. Tým, co zvládl vše správně označit byly seniorky z družstva Senioři ČR Ostrava. Jen tak pro zvědavé, správná odpověď na uvedenou otázku je "B". Po zvládnutí všech otázek nastal čas na konečné spočítání a pochopitelně vyhlášení výsledků.

Ještě v průběhu zvládání tematických okruhů zavítal do sálu místní starosta, což byla i chvilka na krátké přerušení soutěže a vyslechnutí si několik zajímavostí o vesnici, kde jsme byli hosty. Při konečném předávání cen pro tři nejlepší družstva došlo poprvé v krátké historii k momentu, kdy porota využila pomocného kritéria, kterým je při shodném počtu získaných bodů, věk celého týmu. Netýkalo se to bronzové příčky, tu překvapivě vybojovali samí tvrdí chlapi z Klubu důchodců Dolu Dukla ve složení Jaroslav Špalt, Tadeáš Pieczka a Daneš Skulina. Apak již přišel zmiňovaný moment, který rozhodl při shodném zisku 65 bodů dvou družstev, že druhé místo připadlo mladší sestavě z Klubu důchodců Střítež, která nastoupila ve složení Josef Skřivánek, Jozefína Gajdošová a Vlasta Sadowská. **Vítězem jarního vědomostního kvízu se tak staly Mojmira Sucháčková, Marie Darmovzalová a Jitka Lehocká reprezentující organizaci Senioři ČR Ostrava.** ↓

Pořadí vítězů:

1. SENIOŘI ČR OSTRAVA
2. Klub důchodců STŘÍTEŽ
3. Klub důchodců DŮL DUKLA

Krajská rada seniorů Moravskoslezského kraje:

aktivita-krs@ms-seniors.cz
přihlášky na vyhlášené akce KRS MSK

krajska.rada@ms-seniors.cz
řešení problémů života seniorů a v seniorské činnosti

Mužským pěveckým sborem Vítkovice prošly asi dva tisíce vítkovických dělníků a dobrých zpěváků z Ostravy i širokého okolí

Jedna, dvě, tři - a jedem... Tak nějak by mohly začínat zkoušky a koncerty Mužského pěveckého sboru Vítkovice, jenž existuje už neuvěřitelných 123 let. Je to tak? PaedDr. Zdeněk Novák, správce webových stránek a konferenciér sboru odpovídá:

„Nejprve se vždy musíme pořádně rozezpívat a připomenout si správné nadechnutí do bránice, než začneme zpívat.“

Sbor má za sebou úctyhodnou historii. Můžete srovnat jeho počátky s dneškem?

„Tehdy byly Vítkovice jeden z nejprogresivnějších a největších ocelářských a strojírenských podniků Evropy a světa. Dnes prakticky neexistuje, paběrkují jen zbytky koncernu s obrovskou tradicí. Dělnická třída byla tehdy velmi početná, takže není divu, že bylo dost zpěváků k dispozici. Původní název sboru byl Arbeiter Männergesangverein - Witkowitz (český název, Dělnický mužský pěvecký sbor Vítkovice byl povolen až po vzniku ČSR v roce 1919). Tehdy nebyl problém najít zpívající dělníky, naopak bylo ctí každého vítkováka zpívat třeba po boku svého nadřízeného mistra, nebo dokonce člena vedení Vítkovic. Proto počty členů byly i přes sto zpěváků a majitelé Vítkovic brali jejich vystoupení jako propagaci, takže sbor všemožně podporovali.“

Dnes je situace jiná. Zadarmo už nikdo nezazpívá. A vedení podniku Vítkovice o nás ani neví, přestože jsme donedávna zkoušeli v jejich prostorách. Dnes máme dobrou spolupráci pouze s vedením Městského úřadu Vítkovice, kde nás velmi dobře uvádějí na svých akcích, jako bylo posledně 120 let vzniku vítkovické radnice, nebo třeba vystoupení v Domovech důchodců ve Vítkovicích.“

Vede si sbor kroniku? A které země sbor navštívil?

„Kroniku samozřejmě máme. Za vedení prof. Josefa Laštůvky se po válce uskutečnily první zájezdy na Hukvaldy, do Jeseníku a třídní zájezd do polského Chorzova a Zabrze. V roce 1967 a 1974 byl dvakrát v NDR, 1976 v Bulharsku a 1986 v Polsku.“

Sborem prošly řady dobrých zpěváků z Ostravy a okolí. Dirigoval zde rovněž vynikající prof. Ostravské univerzity Lumír Pivovarský. Tehdy spousta začínajících členů mnohem slavnějšího sboru PSMU (Pěvecké sdružení moravských učitelů - tenkrát nejlepšího mužského sboru světa) v našem sboru získávala „ostruhy“. Naučili se zde celý repertoár, který byl v obou sborech skoro stejný. I já

jsm mezi ně patřil, stejně jako bývalý rektor ostravské univerzity Prof. Jaroslav Hubáček, PhDr. Zdeněk Herodes a mnoho dalších.“

Zpívaly zde někdy i ženy?

„Ano, v roce 1976 vznikly také sekce ženská a smíšená. Dirigentkou obou byla v letech 1976 až 1983 prof. Věra Klímová.“

Jaké úspěchy a ocenění sbor ve své historii získal?

„Je toho víc. Cena města Ostravy - 1960 a 1967, Pamětní medaile k 700. výročí založení Ostravy, pět medailí ze soutěže, první cena za povinnou skladbu, a medaile a tři diplomy O cenu Leoše Janáčka -1972, 79, 86, Plaketa PV ROH VŽKG k 75. výročí sboru, Čestné uznání za obětavou práci v ZUČ v Severomoravském kraji (1978), Plaketa NVO za dlouholetou činnost 1980, stříbrné pásmo v celostátní soutěži Písně přátelství - 1982 a 1985, Medaile za Ostravu od NVO k 85. výročí založení sboru, Pamětní medaile města Bydgoš - Polsko 1986 a dále Cena města Ostravy, udělena dirigentu Prof. Lumíru Pivovarskému - 2012.“

Kterí sbormistři zde zanechali trvalou stopu - a čím?

„V čele sboru se vystříдалo 12 dirigentů: Jan Salvender, František Žaloudek, prof. Josef Laštůvka, Jan Tausinger, Josef Kubenka, Jiří Šindel, Dr. Josef Vodička, PhDr. Milan Hlubinka, František Klus, prof. Věra Klímová, prof. Lumír Pivovarský, Mgr. Stanislav Strouhal.“

Lumíra Pivovarského si dodnes pamatuje nejen většina sboru, ale i široká ostravská veřejnost. Byl pro sborové umění opravdu dodnes málo oceňovaným „klenotem“. Vychoval celou řadu výborných sbormistrů, které učil na Ostravské univerzitě, i jako své spolupracovníky ve sboru. Zažil éru prof. Jana Šoupala, prof. Antonína Tučapského i prof. Lubomíra Mátlu, kteří se stali legendou všech světových pódíí, na nichž s PSMU vystoupili. A tím že byl dlouhá léta druhým sbormistrem PSMU, získal obrovské zkušenosti, jež dokázal využít i v našem sboru. Jeho největším přínosem se stala schopnost vytvořit takový program každého koncertu tak, že bavil nejen posluchače, ale i nás pěvce. A to neumí každý sbormistr, ani ti nejlepší. Po jeho odchodu nás zachránil Mgr. Stanislav Strouhal, jenž pokračoval v díle prof. Pivovarského i přes současné překážky a v situaci, která vyloženě nepřeje sborovému zpívání.“

Co je podstatné k tomu, abyste ve sborovém umění dosáhli maximálního výkonu?

„Po celoživotních zkušenostech v mnoha sborech vím, že pro sbor je nejdůležitější mít dobrého sbormistra, který za sborem stojí doslova za všech okolností. Například při covidu bylo jednu dobu úplně zakázáno scházet se a zpívat. Navíc náš skvělý dirigent Mgr. Stanislav Strouhal neměl možnost z pracovních důvodů se nám před rokem dále věnovat. Ale podařilo se nám najít velmi nadějnou mladou sbormistryni Kamilu Kurnikovou, kterou jsme poznali na jednom festivalu, kde řídila svůj smíšený sbor Slezan z Českého Těšína. Velmi nás zaujala, a tak jsme ji oslovili, zda by se nám věnovala, když nám bude chybět dosavadní dirigent. A ona kupodivu souhlasila. Takže nyní máme za sebou první rok velmi dobré spolupráce a zjistili jsme, že jsme si asi souzeni. Velmi se nám začalo dařit, přišli noví členové a naše zpívání dostalo nový impuls ke své práci.“

ROZHOVOR

Jak vnímáte moderní hudební scénu?

„Součástí našich koncertů v Domovech důchodců jsou takzvaná „oživení tradičního projevu“. Jsou to vystoupení našich členů, kteří hrají na kytaru a zpívají písně Jarka Nohavici, Jaroslava Ježka, Jiřího Suchého nebo Spirituál kvintetu a bratrů Nedvědů. A tyto vsuvky se těší mezi posluchači velké oblibě (dokonce u známějších skladeb se diváci přidávají a zpívá mnohdy celý sál), takže v nich budeme i nadále pokračovat.“

Co všechno máte v repertoáru?

„Za všech okolností zůstane stěžejním programem našeho repertoáru klasická sborová tvorba pro mužský sbor: Smetana, Dvořák, Janáček, Křížkovský, a další čeští i zahraniční velikáni jako Palestrina, Haydn atd. a úpravy českých i světových lidových písní, včetně spirituálů. Nejobtížnější, ale současně nejkrásnější jsou skladby Leoše Janáčka.“

Nebráníme se však ani nastudování zcela nových skladeb. Například asi před pěti lety jsme nacvičili novinku našeho člena Štěpána Bernadyho „Píseň o chlapci a ptáčích“, která se stala velmi úspěšnou stálíci našeho repertoáru.“

Jak často vystupujete a při jakých příležitostech?

„V posledních letech, která zpěvu nepřejí, máme v průměru asi deset vystoupení za rok. Nejvíce koncertů pořádáme pro naše vrstevníky ve všech Domovech důchodců v Ostravě a širokém okolí. Velmi rádi zpíváme v kostelích, kam sborová tvorba i historicky patří, a vesměs mají skvělou akustiku, takže to tam nádherně zní. Starostové, nebo organizátoři různých akcí nás většinou zvou na účinkování v jejich obcích, nebo máme družbu s některými sbory a s těmi pak pořádáme společná vystoupení v Ostravě, nebo u nich. Nejraději se však účastníme různých festivalů, (Ostrava, Opava, Stará Bělá, Kopřivnice, Rychvald, Bělátna atd.) kde máme příležitost poslechnout si navzájem, co které sbory v současnosti zpívají a necháme se mnohdy inspirovat k nastudování jejich skladeb v našem sboru.“

A co humor - už vás něco při zpěvu „zbořilo“?

„Právě ta Bernadyho Píseň o chlapci a ptáčích je vlastně takovým hudebním vtipem, kdy ptáci svým trusem potrestají nezbedného kluka. Jinak humor patří do našich zkoušek a na závěr všech festivalů, kdy se účastníci z řad všech přítomných sborů sejdou ke společnému zpívání při kytáře nebo klavíru, kde dojde mnohdy i na trochu lechtivé písně typu „Má roztomilá Báruško“. Na koncertě se občas podaří konferenciérovi nějaký ten přebřepť, když místo Krajíčka představím našeho sólistu jako Zajíčka. Divák si toho vůbec nevšimne, ale za mnou to ve sboru zašumí...“

Děkuji za rozhovor. Jiří Muladi

P.S. Případní zájemci o aktivity pěveckého sboru se mohou informovat na adrese <https://mpsv122.wixsite.com/my-site-1>

POZVÁNKA

Sochovy slavnosti

Sobota 26. srpna 2023
Lhotka pod Ondřejníkem

Pozvánka na 28. Sochovy národopisné slavnosti. Můžete se opět těšit na pestrý program folklorních souborů a muzik - především z lašského regionu, ale také z folklorních oblastí vzdálenějších.

Na počest sběratele lidových písní a tanců v okolí Ondřejníku, vlasteneckého kantora Vincence Sochy, se pořádá ve Lhotce pod Ondřejníkem folklorní festival, nazvaný

jeho jménem. Neúnavný objevitel prastarých zvyků a obyčejů lašského kraje založil v roce 1936 národopisnou skupinu, později přejmenovanou na soubor Pilky, který působí ve Lhotce dodnes.

Návštěvníci uvidí bohatý program složený z pořadů folklorních souborů. Na pódiu se představí dětské i dospělé soubory. Beskydskou atmosféru festivalu určitě dokreslí regionální lahůdky jako jsou frgály, kyselica či bramborové placky.

Učitel Vincenc Socha (1903 - 1970) zasvětil svůj život a volný čas hledání lidových písní a tanců. Jeho sběratelská činnost je mimořádně ceněna pro záchranu mizejících kulturních hodnot. Vincenc Socha se narodil ve Štramberku, ale většinu života strávil právě ve Lhotce pod Ondřejníkem, kde bydlel a působil také jako ředitel místní školy.

Slavnosti bývají tradičně zahájeny v sobotu odpoledne shromážděním u pamětní desky Vincenta Sochy na Obecním domě ve Lhotce. Poté následuje krojovaný průvod účinkujících do kulturního areálu obce, kde je připraven pestrý program folklorních souborů a muzik především z lašského regionu, ale také z folklorních oblastí vzdálenějších.

Po skončení programu pokračuje ještě lidová zábava za přispění cimbálových muzik zúčastněných souborů. Pro návštěvníky jsou přichystány také spousty kulinářských lahůdek: domácí koláče a cukroví, zelňačka, myslivecký guláš, bramborové placky a další speciality.

Pamětníci, vzpomínejte! Vzpomínky, které si nosíme v hlavě mají nevýhodu, dokud je nenapišeme na papír nebo nevyprávíme, nemůže do nich nikdo nahlédnout...

Loučení s poštou

Když jsem byla malá, jezdil k mému dědečkovi na Jarově poštovní vůz tažený koněm Ferdou. Čekávala jsem po desáté, když jezdíval kolem, na dvorku. Pan pošťák, vždycky přibrzdil a promluvil se mnou pár vět. Někdy jsem pro Ferdu měla i mrkvičku, když mi ji dala babička. Nevím, jestli tam ještě Ferda jezdil, když už jsem šla do školy a jela poprvé na letní tábor. Ale pohlednice ode mne došla v pořádku, i když jsem na ni napsala adresu: můj dědeček a babička v domečku na Jarově.

V první třídě, roku 1948 řekla paní učitelka: děti, učiňte se psát a číst. Napišeme nyní malý dopis a nakreslíme obrázek stařečkům, kteří jsou sami a které dopis potěší. Pak jim naše dopisy pošleme poštou. A tak se také stalo. Dopisy šly asi do nějakého domova důchodců. A na některé přišla odpověď. Mě dokonce ve větší obálce. Byla v ní velká fotografie Tomáše Garyka Masaryka a u ní řádka: Pamatuj, Evičko, že to byl náš první prezident. Paní učitelka (v první třídě ještě paní, v druhé už soudružka) byla trochu rozpačitá, když jsem dopis otevřela a obrázek jí ukázala. Hm, to je moc hezké, ale víš, hezky si to doma schovej a nikomu to neukazuj, poradila.

Léta jsem o poště nijak nepřemýšlela. Až v dospělosti, když jsem začala pracovat ve vydavatelství, jsem se potkala dokonce s poštou potrubní. Ta byla moc praktická. Strčili jste obálku do jakéhosi pohárku, zmáčkli vyznačenou adresu a patřičný knoflík. A zásilka už frčela, hnána vzduchem, potrubím k adresátovi. Jeden čas jsem byla zaměstnaná ve zvláštním podniku. Podnik byl jakýmsi zastřešujícím mon-

T. G. Masaryk na koni Hektor

strem mnoha malých podniků a poboček. Byla jsem redaktorkou tiskového oddělení. Jednou byla uspořádána význačná konference, na níž se sjeli zástupci těchto poboček, aby spolu pohovořili jak ještě více zlepšit už tak úžasné pracovní výsledky. A referáty byly zařazeny do reprezentačního sborníku. Trvalo dva roky, než byl tento klenot zhotoven, vytisknut a připraven k distribuci. Měli jej dostat všichni pracovníci ze všech poboček jako dárek. Náklad byl masový. A hromadil se na chodbách, na mramorovém schodišti i v kancelářích. My, z tiskového oddělení jsme měli za úkol napsat adresy a posílat výtisky. To jsme činili a výtisky na poštu vozil podnikový šofér Jarda. Po několika dnech či týdnech (už nevím) vešel do tiskového a hlasitě prohlásil: Holky, už na to kašlu, dělejte si s tím brakem co chcete, na poštách s tím mají tolik práce, že už to nechtějí brát. Nezbylo, než se obrátit na našeho nejvyššího, ten je moudrý, jistě poradí. A nemýlili jsme se. Ale děvenky, děl laskavě ten muž, když to nechce pošta, tak to pošlete letecky, ju? Dodal s úsměvem, jak to hezky vyřešil. Aha, do Kolína, do Příbrami, do Golčova Jeníkova...hm, ale kde vzít

letadla...říkali jsme si už jen potichu pro sebe a pak na nás také padlo moudro: Jardo, je to tvoje od schodů, přes chodby až do kanceláří. Ve Sběrných surovinách snad nebudou remcat, co myslíš? A Jarda si za to tahání těžkých krabic s knihami těch pár korun zasloužil.

Pak přišla jiná doba a šéfová jsem byla já. Sama sobě. Vydávala jsem svůj časopis, své knížky. A posílala je poštou. A musím říct, že celou dobu více než třiceti let šlo všechno dobře. Nejprve jsem vše nosila na poštu sama, později mi pomáhala starší paní Helenka či mladší Helena. Dámy věděly, kdy tam není fronta, kdy tam mohou nosit množství výtisků - samozřejmě řádně zabalených a orazítkovaných. Vůbec si nepamatuji, že by se někdy něco ztratilo, nedošlo. Moje vydavatelské aktivity se současně s mým věkem notně omezily a tak se koncem pošty nemusím moc trápit. I když je moc smutné sledovat, jak zase jeden člověk ve vysoké funkci nechává rozkrást a následně zrušit (po vodě, elektřině a jiných) další fungující odvětví.

Eva Střížovská

Ach ty děti !

Počátkem sedmdesátých let minulého století začala politická výchova už od školky. Jak to vím? Od své tehdy čtyřleté dcery, která mi položila při jedné cestě ze školky domů následující otázku. Než to celé vyslovila prošly jsme celé sídliště. Cituji „první tajemník Komunistické strany Československa soudruh Gustav Husák“ - odmíkla se - a já čekala, co se ještě dozvím. „Přijde do nebe nebo do pekla“? Obrátila jsem oči v sloup, což ona pochopila jako nebe a měla velkou radost, protože si to tak myslela. Ještě v té politické výchově měly děti mezery.

Později jsme spolu jely autobusem. Šetřilo se, takže se v autobuse netopilo ani nesvítilo. Navíc, před každou větší křižovatkou se vypínal motor. Blížil se 7. listopad a město bylo jako vždy vyzdobené k této události. Autobus zastavil před křižovatkou a na průčelí veřejné budovy byl umístěn a osvětlen obraz Lenina v nadživotní velikosti. Do ticha se ozval hlásek mé dcery „toho pána já znám“.

Bylo mi jasné, že všechny události školka neopomněla dětem patřičně vysvětlit a raději jsem mlčela. Jenže to nebyl konec a dcera dosti silným hlasem opět upozornila na obraz s tím, že toho pána zná, protože hrál ve filmu Pi, piť, pa... Jen jsem špitla, že to není on, čímž ona opět zvýšeným hlasem prohlásila, že to je on, protože ona ten film viděla.

Nenápadně jsem se rozhlédla po cestujících, na štěstí jich tam nebylo moc, pouze jeden kašlající pán seděl kousek od nás. Měla jsem jen jedno přání, aby se konečně ten autobus už rozjel. Když jsme vystupovaly z autobusu onen kašlající pán dceru pohladil po hlavě a řekl, že je šikovná holčička. Načeš ona se obrátila

na mne s nevinným pohledem a slovy „vidíš, ten pán ho taky poznal a ty ne“.

Jaroslava Krejčová

První přijímání

Naše generace dobře ví, o čem mluvím. Když si někdo z nás přehrábne krabici starých fotek, tak někde na dně tam leží společná fotografie z prvního přijímání. Kluci v černých a děvčata v bílých dlouhých šatech pořízených pro tuto jedinečnou příležitost. Každý drží v ruce velkou svíčku s obrázkem a je v tuto chvíli úplně bez hříchu. Bez hříchu proto, že se vyzpovídal, pomodlil u oltáře několik otčenášů a zdrávasů, což znamenalo, že bůh mu odpustil veškerá jeho provinění. Kluci mi povídali, že se vsadili, kdo déle vydrží bez hříchu. Nejsem si jistá, zda ten, co vyhrál, přitom nelhal.

Moje maminka zavčas před tímto datem dojela autobusem do města, zakoupila potřebný počet metrů bílé látky a došla s nimi a se mnou přes pole ke švadleně. Ta přede mne položila několik módních časopisů, abych si vybrala střih. Samozřejmě mě obě usměřňovaly, že to musí být šaty až ke kotníkům. S tím jsem byla srozuměná. Vybrala jsem si šaty na živůtku zdobené kanýrkou, nabrané krátké rukávky a v pase mašli. Tatínek si tohoto nevšímal.

Před tím, než jsem odešla do kostela ke zpovědi, jsem vzala modlitební knížku, papír a tužku a zalezla jsem si s tím do besídky, aby mě nikdo nerušil. Rozprostřela jsem linkovaný papír, připravila tužku a rozevřela jsem modlitby na příslušné stránce. Začala jsem číst hříchy podle pořadí a nad každým jsem se dost zamyslela.

Když jsem uznala, že jsem se nedržela přikázání a že jsem zhřešila, hřích jsem si zapsala na papír. Hříchů na papíru přibývalo. Čtu: trápila jsem zvířata. Zamyslela jsem se a musela jsem uznat, že ano, že jsem je trápila. Když jsme na louce sušili seno a já jako malá běhala po louce, chytala jsem

kobylky luční a zavírala je do krabičky od sirek. Potom jsem je pouštěla na svobodu, ale o tom se v bibli už nepsalo. Ano, měla jsem hřích. Tudíž opět jsem jej zapsala. Nepokradeš. Vzpomněla jsem si, že jsem na pekárně našla krabici cukru a dvě kostky jsem si ukradla. Sestra si vždycky nabrala plné kapsy a až půjde ke zpovědi, bude mít velký hřích. Četla jsem dál: nesesmílníš. Tomu jsem nerozuměla. Došla jsem se zeptat tatínka, protože maminka to určitě neví. Tatínek mi řekl, že to znamená, že bude s maminkou celý život. Když jsem se vrátila do besídky, nevěděla jsem, jestli ten hřích mám zapsat. Raději jsem ho zapsala. Brala jsem jméno boží nadarmo. Ano, říkala jsem Panebože. Nevím, proč jsem to říkala, asi když se mi něco nedařilo, nebo jsem se něčemu

divila. Když jsem došla k poslednímu hříchu, měla jsem papír popsaný z obou stran, a měla jsem všechny hříchy včetně nezabiješ, protože jsem zabíjela mouchy. Papír jsem složila, neboť nám pan katecheta řekl, že je to tajné, že to nesmíme nikomu říkat, ani rodičům.

Když jsem uklidila modlitby, tatínek pravil: ukaž mi ty hříchy. Kdybych neposlechla, měla bych tuplovaný hřích, že jsem neposlechla rodiče, tak jsem mu papír podala. Posadil se ke stolu a vzal tužku. Začal číst a škrkat. Pak mi papír vrátil a řekl: řekni jen tyhle tři. Už přesně nevím, které tři tam byly, ale jistě tam bylo: neposlouchala jsem rodiče. Ale já jsem je poslouchala, když šlo o něco, s čím jsem souhlasila. Když mě ale maminka poslala do kůlny pro dříví a já jsem si zrovna četla nebo se učila, tak jsem pochopitelně neslyšela. Kdo by vstával a šel, když mu nic nehrozilo. Maminka jen řekla: poruč a udělej sám a tím to skončilo. Tak proč opouštět monte Krista, když ho zavírají do pevnosti I.

Před spaním maminka natrhala z něčeho bílého určeného k vyhození malé proužky a natočila mně na ně vlasy. Musela jsem v tom spát. Ráno mě z těch tkaniček vysvobodila a já se nepoznala. Měla jsem krásně kudrnatou hlavu. Oblékla jsem si bílé ponožky, bílé střevice a ty nové krásné šaty. Vypadala jsem jak princezna. Uložila jsem si své tři hříchy do bílé kožené kabelky a na lačno, bez snídaně jsem se vydala pozřít tělo páně.

Už ani nevím, s kým jsem tenkrát šlapala pěšky do kostela. Naše nožky kmitaly po prašné silnici a v další vesnici u kříže s nápisem INRI jsme odbočili po lní cestou k řece. Po jedné kládě jsme přešli husím pochodem řeku a vysokou trávou plnou kopretin, hadích rdesen a zvonečků jsme mířili ke kostelu. My děti jsme nechodily hlavními dveřmi, ale sakristií, protože jsme stály vepředu před oltářem. Kluci vpravo, my děvčata vlevo. Museli jsme vydržet stát celou mši a ani se nepohnout. Maminka nám nikdy svačinu nedávala a vodu k pití už vůbec ne. Když byl čas k přijímání, klekli jsme si všichni před oltář k přepážce a pan farář s ministrantem čekali, až každý z nás otevře pusku. Ministrant nám dal před pusku tácek a hned po tom, co pan farář udělal s hostií křížek a něco latinsky řekl, nám ji vložil na jazyk. Neměla žádnou chuť, byla jak dech. Nesměli jsme do ní kousat, jen jsme ji měli nechat rozplynout na jazyku. A mne hned zajímalo, co by se stalo, kdybych se do ní zakousla. Mám to zkusit? Ale než jsem se rozhodla, už se mi na jazyku rozplynula.

O celém postupu jsme byli v hodinách náboženství poučovani tak, že si to stále pamatují. Proto jsem se musela v duchu smát, když nedávno můj vnuk u přijímání si vzal od pana děkana hostii do ruky a odešel s ní klidně do lavice. Samozřejmě, že tím způsobil v kostele pozdvižení, ale když mně to vyprávěli, pomyslela jsem si, jak se věci mění.

Nedávno jsme se sestrou probíraly rodinné fotografie, a právě jsme objevily jednu z prvního přijímání. Malé blondáté děvčátko v řadě mezi jinými. A mezi chlapci jsme na téže fotce objevili jejího manžela. Velmi jsme se té náhodě obě podivily. Prošlo několik roků, kdy se spolu sešli, má sestra a její muž, na svatební fotografii. Současně jsme probíraly životní cesty dětí na té fotografii a mě napadlo, jestlipak celý ten obřad není proto, aby na sebe lidé nezapomínali.

Marta Urbanová

Spolehlivá a vstřícná služba pro seniory

Poprvé Senior Expres Jih!!! vyjel 4. dubna 2017 a od té doby dříve narození najeli během 80 tisíc jízd přes 850 tisíc kilometrů. Místostarostka městského obvodu Ostrava-Jih Markéta Langrová ve středu 12. dubna některé klienty při jejich jízdě doprovodila, aby si s nimi popovídala o jejich zkušenostech s jižanským senior taxi.

U příležitosti výročí této služby jim předala drobné dárky. Všem ostatním, kteří v uvedený den tuto službu využili, je předali řidiči. „Počet vozů jsme vzhledem k zájmu o tuto službu postupně zvýšili z původního jednoho na šest. Přitom cena za jízdu zůstává i nadále stejná 25 korun za jednu jízdu kamkoli v rámci celé Ostravy,“ uvedla místostarostka M. Langrová, která vznik služby iniciovala.

Průkazku má aktuálně 2 830 oprávněných uživatelů. Těmi jsou lidé starší 77 let s trvalým pobytem v městském obvodu, kteří si průkazku bezplatně a na počkání vyřídili na radnici v budově A, na odboru hospodářské správy. K tomu stačí občanský průkaz a klasická průkazková fotografie. Poté již mohou Senior Expres Jih!!! zájemci využít pro čtyři jízdy měsíčně.

„Jsem opravdu spokojená. Řidiči jsou ochotní, pomohou mi při nasedání i vystupování z auta a nemusím platit jako v běžném taxi,“ chválila službu usměvavá 91letá paní B. Radnice měst. obvodu Ostrava-Jih dosud podpořila tuto zvýhodněnou dopravu pro seniory částkou 23 mil.Kč.

VÍCEBOJ UKÁZAL SENIORSKOU VŠESTRANNOST

Osmatřicet sportovních nadšenců starších 60 let se zapojilo do seniorského víceboje. Akce se konala 29. března v CDU Sport na ulici Charvátská v Ostravě - Výškovicích. Na dříve narozené "Jižany" čekalo rybaření, házení míčku na cíl, kop na branku, hod kukuřicí a střelba na florbalovou branku.

Soutěžili zvlášť muži a ženy, bez věkového rozlišení. V mužské kategorii zvítězil Josef Bláha, druhý skončil Miloslav Starý a na třetí příčce se umístil Jiří Novotný. Ženskou kategorii ovládla Amálie Alexovičová, na stříbrné pozici se umístila Jaroslava Bláhová a bronzovou medaili získala Božena Dvořáková.

Záštitu nad akcí, na které s orgANIZACÍ pomáhali také žáci Základní školy Šefířková, převzal starosta měst. obvodu Ostrava - Jih Martin Bednář.

Na tradiční ples seniorů jezdí lidé nejen z Ostravy...

Kulturní dům Akord se oblékl do slavnostního. Beznadějně vyprodaný byl i letos **Ples seniorů**, který každoročně probíhá v kulturním domě Akord v Ostravě-Zábřehu. Uskutečnil se tam už tradiční Ples seniorů, jehož hlavní hvězdou byla tentokrát Heidi Janků. Jsme rádi, že vstupenky jsou každoročně rychle vyprodány řekla Šárka Zubková, organizátorka akcí pro seniory.

Úvod patřil Šarce Zubkové s panem Kačorem, pak vystoupila taneční skupina s orientálním tancem a pak se všichni těšili na hlavního hosta - Heidi Janků. Připravena byla i bohatá tombola, do které krásnými cenami přispěla nejen radnice Ostravy-Jihu, ale také ostatní ostravské obvody a další. Hlavní cenou byl zájezd do Chorvatska.

Anketa návštěvníků plesu: "Na ples jsem poprvé a moc se mi to tu líbí. Pěkný program a nádherná tombola. Všichni jsme spokojeni."

"Já už tady jsem asi potřetí a jako vždy tak příjemnou atmosféru a jít na ples ve tři odpoledne, to je všechno tak zvláštní a krásné, že není co dodat."

"To, co zažívám dnes je velmi příjemný zážitek. Jsem tady poprvé a je to moc prima. Gratuluji pořadatelům."

"Je to tady úžasné. Jsem, tady poněkoliště a vždycky se budu ráda vracet. Zábava, společnost u stolu, moc hezké. Bezvadně zvolený program, Heidi Janků a vystoupení s panem moderátorem bylo úžasné."

Ples si všichni do sytosti užili a na ten další se mohou těšit opět příští rok.

(Zdroj: Zpravodaj Jižní listy)

Velikonoce v MŠ Emila Holuba v Havířově

V pašijovém týdnu před letošními Velikonocemi navštívili učitelé seniorů "svoje včelky". Setkání se uskutečnilo právě na Škaredou středu a proto všichni účastníci hýřili úsměvy a dobrou náladou.

Samozřejmě na začátku nechyběl výklad o tradicích a symbolech velikonočního času - od Modrého pondělí až po Velikonoční Pondělí.

Pak už začalo to pravé velikonoční tvoření. Každé dítě dostalo vyfouknuté vajíčko, které podle vlastní fantazie a vkusu vhodně přizdobilo obličejíčkem. Potom došlo na zhotovení pravých večerníkovských čepiček a jejich definitivní přilepení na vajíčko. Ve finále dostalo každé vajíčko svůj pelíšek se zelenou trávou. Když se potom všech dvacet osm takto vyrobených velikonočních ozdob soustředilo do jednoho místa a přidaly se vystřihovánky květin a kytiček vznikla krásná pestrobarevná louka znamenající příchod jara a tepla (v době zdobení bylo sluníčko za okny hodně "zubaté"). Bylo uklidňující se na tu pestrobarevnou louku dívat.

Jako vždy nám děti za vedení a klavírního doprovodu paní učitelky Ivanky Kolářové zazpívaly oblíbené písničky. Pak už přišly na řadu naše velikonoční čokoperníčky, které děti snědly jako zaslouženou dopolední svačinku.

V závěrečném loučení jsme chtěli říct "Na shledanou o Vánocích", ovšem čas je neúprosný. Naše včelky totiž v létě opustí tento bezpečný školkový úl a stanou se z nich už "prvňáčci". Tak jim přejeme mnoho štěstí a bezpečí v tom novém "školním úle".

Vilém Uher,
předseda Klubu učitelů seniorů v Havířově

Valentýnská výstava "Naše svatba" v Řepištích

S příchodem druhého kalendářního měsíce jsme přemýšleli, kterou z historických únorových událostí vyzvedneme a oslavíme v Klubu seniorů v Řepištích. Volba padla na Valentýna, čímž vyvstala řada otázek:

- Jak senioři nevlastníci chytré telefony odešlou SMS s červenými srdíčky?
- Koupí důchodci správného plyšáka a komu ho darují?
- Odkud vezmou květiny, když jim na zahrádce ještě nic nekvete?
- Kam pozvat nejbližší na večeři, když restauraci před pár dny uzavřeli?

Proto oslavu Valentýna bylo nutno řešit jinak. Podívali jsme se na význam lásky a zamilovanosti v historii, a to s příslušným seniorským odstupem a rozvahou. Rozhodli jsme se zavzpomínat na časy, kdy láska byla korunována sňatkem a vytvořením ucelené nové rodiny.

Naše členy jsme vyzvali, aby přinesli své svatební fotografie se satebním oznámením a satební podobizny svých rodičů i prarodičů, abychom mohli připravit výstavu „Naše svatba“ pro Valentýna - patrona všech zamilovaných.

Vernisáž výstavy v předvečer svátku byla zahájena vzpomínkou na kněze Valentýna, který byl popraven za to, že ve 3. století tajně oddával zamilované páry, aby muži nemuseli do války. Poté jsme poděkovali 18 vystavovatelům svých rodinných fotografií. Po otevření expozice vypuklo všeobecné veselí nad srovnáváním našeho současného vzhledu s podobiznami před 50 lety. Radostné povídání nebralo konce při rozpoznávání sousedů, příbuzných a

známých na dobových obrázcích. Prohlížely, porovnávaly a hodnotily se šaty nevěst, délky vleček, kloboučky či závoje i kytice. Studovaly se oddací, kopulační a domovské listiny a byla vyhodnocena nejstarší svatební fotografie z roku 1897.

Výstava přinesla nejen poučení, ale zejména veselé vzpomínky a příjemně prožité společné odpoledne. Pro velký úspěch byla instalována i na výroční členské schůzi.

Více foto na <https://www.facebook.com/SenioriRepiste>.

Text a foto: Tomáš Staniček, Klub seniorů Řepiště

Nejkrásnější slovo

Jsem člověk posedlý krásou svého rodného jazyka. Do každého svého textu se snažím používat co možná nejhojněji hezká slova, která nám čeština ve své bohatosti plnými hrstmi nabízí. Dokonce mi je zhusta mými čtenáři vytýkáno, že řadu použitých slůvek neznají. Proto jsem například u své poslední knihy pro děti - Pohádky z kerského lesa - sepsal a na konec knížky zařadil „slovníček pohádkových a archaických výrazů“. S potěšením mohu konstatovat, že se setkal s úspěchem - někteří dospělí čtenáři mě za něj pochválili. Děti nikoliv, ty se nad slovy jako klevetnice, zašterchal, štráduje či zaškňořil vůbec nepozastavily.

Jednou mne zaujala anketa pořádaná jedním slovenským vydavatelstvím „o nejkrásnější slovenské slovo“. Zúčastnilo se jí téměř sedm tisíc respondentů a za nejkrásnější slovenské slovo zvolili „čučoriedku“. Rád a s potěšením jsem se s jejich

volbou ztotožnil, neboť je to slovo zvukomalebné a krásné, mnohem hezčí nežli český ekvivalent „borůvka“.

Na druhou příčku se zařadilo „bábätko“, na třetí „anjelik“ a na čtvrtém „gulôčka“. Pro čtenáře, kterým poezie slovenštiny zůstává utajena, jde o miminko, andílka a kuličku. Docela mne překvapilo, že se do první desítky nedostalo slovo „vopcháčik“, což anglicky znamená „hot-dog“ a česky nevynalézavý „párek v rohlíku“. V souvislosti s touto slovenskou anketou, jež se k mému sluchu kupodivu dostala, jsem se zprostředkovaně dozvěděl i o její „sestričke“ (také krásné slovenské slovo) anketě o nejkrásnější české slovo, organizované překvapivě rovněž stejným slovenským vydavatelstvím. V ní bylo na čtyřech prvních místech následující: „maminka“, „mateřídouška“, „čudlík“ a „kadibudka“.

Ač souhlasím, že jde o vsutku krásná slova a slovo „maminka“ je snad nejkrásnější ze všech slov na světě, přeci jen bych do pořadí zařadil i nějaké jiné slovo. Třeba místo „čudlíka“ bych nominoval název půvabné kytičky z proslulých stránek „hvozdíček“.

Z posledních dnů, kdy byli u nás na návštěvě naši mladí s dvouletým vnoučkem Prokúpkem, mám ale úplně nového slovního favorita. Nejkrásněji mi totiž zní slovo „dědečku“.

Jan Řehounek

Mája na cestách

Ranní tramvaj není zrovna místo pro romantické rozjímání. Ještě možná když si sednete. Ve stoje při cestě do práce MHD podléhají snění jen skalní romantici. Dnes jsem ovšem to štěstí měla, sedím a přiznám se, že mám chuť si ještě trochu zdřímnout. Pokud se vám to zdá trapné, pak zřejmě chodíte do práce pěšky, jezdíte na kole, nebo se dopravujete na místo, kde vytváříte hodnoty, nějakým dozajista příjemnějším a osvěžujícím způsobem. Vězte, vy nepoučení ranním harcováním, že dobrá třetina cestujících (sedících) podřimuje, další čtou ranní tisk, jen pár mladých je ochotno jakž takž konverzovat, ale většinou jen prostřednictvím mobilu. Další, zvláště ti stojící, se tváří, jako kdyby je ráno ještě v posteli někdo polil studenou vodou, museli před odchodem do práce vypít kafe se škráloupem a navrch dostali pár pohlavků.

Ale k věci. Sedím a přivírám oči, abych si schrupla, když tu zaslechnu bzučení. Vosa! Kouknu na okno, ale ouha. Zatímco vosu bych nemilosrdně sprovodila ze světa, na včelu si netroufnu. Ne, že bych se bála. Ale znáte to včelky jsou užitečné a jsou také vzorem pilnosti. Takže jen pozoruji, kterak se marně snaží prodrat se oknem ven, za jarním sluncem, za vonícími keři.

Včelka je ještě slabá, snad je to první jarní včela. Bzučí a bzučí. Je mi jí líto a přiznám se, že musím obdivovat jejího sportovního ducha. Stále znovu a znovu se snaží, ale najednou je ticho a včelka nikde. Ať koukám, jak koukám, nikde ji nevidím. Třeba se jí to nakonec povedlo uniknout za svobodu.

Ale ne, usadila se mi na sukni. Nu což, někdo cestuje se psem, jiný s morčetem, ve večerních hodinách potkáte i lidi přepravující opičku. Tak proč bych já nemohla jet tramvají se včelou na klíně. Třeba je to včelka Mája. Jen aby zůstala klidně sedět, mohly bychom spolu na další zastávce vystoupit. Pozoruji ji teď docela pohodlně, zdá se, že je unavená. Odpočívá a pak si začíná umývat křídélka. Je to Mája, už je to jasné! Až bude vystupovat, bude krásná a neodolatelná. Pochopila, že jsem její jediná šance, a tak se klidně věnuje své toaletě.

Tramvaj zastavuje a lidé ožívají. Flegmatici, visící celou cestu na tyčích a kalným zrakem pozorující okolí, se vrhají s netušenou energií k východu. Ti, kteří měli to štěstí a urvali místo k sezení, se chtějí stejně rychle dostat ven. Jen já nespíchám. V té tlačenci by někdo mohl Máje ublížit.

Vystupujeme opatrně jako poslední. Zlehka zatřepu sukni a včelka padá na zem. Jen aby ji další várka těch náhle energických tvorů nezašlápla! Ještě se ohlédnou, ale Mája už odlétá, ani nezamává, nevděčnice.

Jen doufám, že najde Vilíka.

Eva Vlachová

DOBŘÝ SKUTEK a KOUZELNÝ DĚDEČEK

Nedaleko obchodního střediska je přes rušnou vozovku přechod pro chodce, ale řidiči zde jezdí dost bezohledně a chodci raději počkají chvíli, než by riskovali zranění. Semafor by možná dost vyřešil, ale z nějakého důvodu tady zatím chybí.

Když ráno spěchal do práce, všiml si stařečka, nesměle postávajícího před přechodem, ale neodvažujícího se na něj vykročit. Kolem chvátali lidé a nijak si ho nevšímal, natož aby mu pomohli. I přišlo mu staříka líto, zpomalil krok a převedl ho přes vozovku, ten mu mnohokrát děkoval, až to připomnělo pohádku o kouzelném dědečkovi, který splní přání. Ale to se nestalo a každý šel svou cestou.

Když se odpoledne vracel domů, spatřil na obrubníku před přechodem jiného stařečka, i převedl ho ochotně, a ještě chvíli slyšel, jak mu děkuje, i když už se rozešli. Až doma mu to připadlo zvláštní, jindy tady postávat staříky neviděl - buď jim jindy někdo pomohl před ním, nebo to dnes byla náhoda. Vzpomněl si na toho „ranního“ a usmál se při té vzpomínce, jak na chvíli podlehl pohádkové iluzi a málem čekal, až se ho dědeček zeptá, jaké přání mu může splnit. Ale i tak ještě chvíli se snažil rozpomenout, odkud mu ten stařeček připadl povědomý, jako by se již někdy setkali. Ale pak na to pozapomněl ve shonu všedních dní.

O několik dnů později „svého“ prvního stařečka uviděl ráno zase na tom samém místě, pozdravil ho a převedl na druhou stranu, a bylo mu přitom dobře u srdce, jako by si nyní uvědomil, odkud ho zná - ze setkání před pár dny. Stařeček mu opět děkoval a byl velmi milý, ale zase se ho nezeptal na nějaké přání. Nicméně se za ním chvíli díval, jak mizí v dálce. Odpoledne proběhlo bez stařečka na přechodu, a málem se přistihl, že než přešel, tak nějakého téměř vyhlížel. Ale nic z toho nebylo. Jak plynuly dny, nepravidelně se potkávali, převedení přes vozovku na nebezpečném přechodu bylo pro oba již málem drobným rituálem, po kterém jim den zkrásněl, byť bez fanfár a víření bubnů či jásání davů nebo vůně kadidla či řezaných květů.

Nastala doba prázdnin, město se zčásti vyčistilo, zato přijalo nápor turistů do své pohostinné náruče. Ti obdivovali architekturu mnoha století, jiní zvídavě či nedůvěřivě ochutnávali jídla národní kuchyně, ale všichni fotografovali jako na soutěži a na krátkou dobu se stali neoddělitelnou součástí města. S novým školním rokem se těšil na další setkání se stařečkem u přechodu, kde by se pozdravili již jako staří známí a provedli drobný rituál přechodu po zebře. Uvědomil si, že díky tomu odcházel dnes z domova o chvíli dřív, aby nepřišel pozdě do zaměstnání, a ještě měl čas na pomalou cestu přes vozovku. Překvapeně zpozoroval, že přes prázdniny se u přechodu neobjevil semafor, ale pokladna jako na pouti. Na ní byla velká reklama „Vykročte dnes s dobrým skutkem za pouhých 5 korun!“ Lidé si kupovali tikety s datem a hodinou provedení dobrého skutku, potvrzeným mezinárodní společností „Dobrý skutek s.r.o.“ Pak si směli přes vozovku převést jednoho z čekajících stařečků v prostých uniformách s odznakem společnosti a s číslem. Podobná pokladna i čekající dědečkové byli též na druhé straně přechodu. Ochotné biletářky dávaly dohromady dědečky ve stejnokroji se zákazníky s platným tiketem, a dbaly též o pořádek při vstupu na zebru.

V úžasu chvíli postával, nechápaje tuhle změnu, nikde ale neviděl toho „svého“ stařečka, kterého převáděl z prostého soucitu a na kterého se těšil. Přešel tedy sám, nekoupil si dobrý skutek důmyslně zde a levně organizovaný, třeba po něm několik dědečků v uniformách natahovalo ruce.

Den mu připadl šedivý a zatažený, měl pocit, že se ochladilo ale venku byl krásný zářivý den. Naleštěné odznaky společnosti se nádherně blýskaly na uniformách dědečků ve službě pro „Dobrý skutek s.r.o.“ Nikdo z nich vlastně nepotřeboval převést na druhou stranu doopravdy, ale dostávali za každé převedení 1 korunu z ceny tiketu, biletářkou proplacenou hned po příchodu s průvodcem na druhou stranu.

Když se odpoledne vracel domů, dědečkové tam stále čekali, pokladny byly otevřené a lidé konali dobré skutky k potěšení jich samých, čekajících dědečků i samotného provozovatele, reportérů i fotografů. Zatímco čertíci dole se mohli potřhat smíchy nad akcí v přenosu barevné průmyslové televize, kterou si světový provozovatel dobrých skutků nainstaloval, andělé nahoře se po sobě mlčky dívali a otírali si zpocená čela, pobledlejší víc než jindy.

Přišel domů a bylo mu smutno nad tím cirkusem „Zebra“, jak si to pro sebe pojmenoval. Pociťoval nevolnost jako andělé nahoře, ale ti byli k němu milosrdní a ušetřili ho pohledu na zkrvaveného stařečka, sraženého nedaleko odtud autem do příkopu. Bez uniformy, odznaku a platícího zákazníka ho biletářky nepustily na vyhrazený přechod pro chodce, i zkusil to, chudák, o kus vedle sám. Jeho vyhaslé modré oči se posud užasle upíraly k obloze, jako by stále hledaly odpověď na nějakou otázku. Možná, že tu odpověď znáte vy...

Jaroslav Volf

Čtvrtletník aktualit a zajímavostí nejen ze života seniorů.
Vydává Společnost senior, z. s.

Zodpovědný redaktor: Ing. Ludmila Holubová
Redakční rada: Marie Kalinová, Ing. Jiří Muladi,
Hana Kuchařová, Eva Mudrová.

Registrační značka MK ČR E 14221
Adresa redakce: Společnost senior, z.s. Na Jízdárně 18,
702 00 Moravská Ostrava IČ 265 95 982
Tel.: 724 276 672 ; 728 466 105
Neprodejné. Po přečtení nevyhazujte, předejte dál...

E-mail: info@seniortip.cz

www.seniortip.cz

Fotopostřehy z akcí seniorů

Krajská rada seniorů ČR - sportovní hry seniorů, sportovní hala TJ Pustkovec

28. března 2023

Společnost senior, senioři na zájezdě v mandloňovém sadu v Hustopečích

Klub seniorů Řepiště - Valentýnská výstava